

KNJIGA 25
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=25>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 421/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

30-05-2015 08:18#481

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OKRUŽNO PISMO HRVATSKOG NARODNOG ODORA POVODOM KRIZE U ARGENTINI **HOĆE MENE UDAT MOJA STRINA - NE ĆE STRINA NEGO ARGENTINA**

Pjesma uz gangu koju su po hrvatskim selima pjevale naše hrvatski djevojke odmah poslije rata i tom pjesmom htjeli dati do znanja hrvatskom narodu da se njihovi momci nalaze u Argentini, a to su bili Ustaše koji su se spasili Bleiburškog pokolja. Osobno sam bio saslušan u "Stanici Narodne Milicije" zbog te pjesme, a mnogi mladići pa i neke djevojke su završili u zatvorima ili odvedeni na prisilne radove ...

Donosim jedne generalovo pismo kojeg je pisao suradniku Anti Kršiniću u Californiju. Pismo nema datuma ali na omotnici/kuverti poštanski žig nosi datum 28 rujna 1955. godine. U pismu je bila i **OKRUŽNICA HRVATSKOG NARODNOG ODPŠORA** koja, skoro, u detalje opisuje situaciju Hrvata u revolucionarnom smjenjivanju peronističke vlasti u Argentini. Ja sam o tome iznio 25 lipnja ov.g jedan Poglavnikov sažeti izvještaj. Ova OKRUŽNICA popunjava prazninu Poglavnikova izvještaja. Sada najprije donosim pismo Anti Kršaniću, a poslije prvoga ću u cijelosti iznijeti **OKRUŽNICU HRVATSKOG NARODNOG ODORA**. Otporaš.

HRVATSKI NARODNI ODPOR

ured glavnog tajnika

(Datum s poštanskog žiga 28 rujna 1955., mo)

TAJNO.

Dragi brate !

U prilogu Vam šaljem najnovije **OKRUŽNO PISMO**, koje nastojte što prije raspačati među naše ljude, a posebno među one, koji su udaljeni od centara. Nastojte svim sredstvima proširiti misli istaknute u **OKRUŽNOM PISMU**, pridavajući posebnu važnost pokušaju "**IZBORA**" (Jedan mjesečnik kratkog života kojeg su izdavali Hrvati u Argentini. Glavni i odgovorini urednik je bi

Josip Subašić i Nikola Perić. Po svim do sada iznesenim poismima Maksa Luburića, očito se može primjetiti da je upravo taj časopis "**IZBOR**" odigralo glavnu i ključnu ulogu i **RAZLAZU POGlavNIK/LUBURIC**, mo. Otporaš.), da poglavnika i naš Pokret predstavi u lažnom svjetlu. Svoma nam je poznato, da Poglavnik sa ogromnim brojem naših prvaka živi u Argentini, pa nisu imali mnogo mogućnosti, nego su morali prihvatiti tamošnju situaciju. U takovim okolnostima naši se nisu mogli dovoljno braniti od podvala "**IZBORA**", radi čega je ta dužnost bila pala na nas.

Poglavnik je uvijek bio u najsrdačnijim odnosima sa Crkvom, pa tako i nadalje treba sve činiti, da vi svi u vašim sredinama djelujete kako smo mi to i uobičajali. (Ovdje se radi da je peronistički režim došao u sukob s crkvom te tako postao neprijatelj i crkve i katolika u svojoj zemlji Argentini. Došlo je do revolucije koju je poveo general Eduardo Lonardi. U toj argentinskoj revoluciji peronistički režim se istakao u paljenju crkava i progonu crkvenih dostojanstvenika. Jugoslavenske tajne i javne službe i njihova promidžbena mašinerija, naravno uz podršku nekih naivnih Hrvata oko časopisa "IZBOR" su dojavljivali revolucionarnoj **JUNTI** Eduarda Lonardija da su Poglavnik u Ustaše sudjelovale na strani Peronista u progonu svećenstva i paljenju crkava. Kada je **JUNTA** došla na vlast, počeli su masovni progono i hapšenja istaknutih Hrvata. Mnogi su završili u zatvorima ...Ostalo ćete razumjeti i shvatiti iz **OKRUŽNOG PISMA** kojeg ću poslije ovog pisma iznijeti. Mo) Od dana kada smo štampali letak nastale su političke promjene u Argentini, gdje je Peron izgubio vlast, pa nastojte svim sredstvima spriječiti lažno tumačenje naših političkih protivnika o tobožnjem ustaškom sudjelovanju na strani Peronista, a protiv Crkve.

Poznati su nam srbski i slovenski izvori, koji te viesti fabriciraju, a za predpostaviti je, da će biti i Hrvata, koji će ih pokušati širiti.

Javlajte se redovno i najstojte organizirati i poslati suradnju za DRINU, a posebno bi nas radovali mali ratni prikazi borbi, života i stradanja u Dalmaciji i njenim otocima.

Pišite mi na istu adresu t.j. Isabel Hernaiz, Beniganim, bez obzira kakvu mi naznaku stavili na kuvertu, ili ako bi vam se javili iz koje druge zemlje. Pošta će u svakom slučaju funkcionirati i svaka žurna stvar će biti riješena, a ako vam ne bi opširnije pisali za ovo vrijeme to je zato, jer smo spriječeni s poslovima na drugim sektorima.

Za Poglavnika i Dom - Spremni !
(potpis general Drinjanin.)

30-05-2015 16:51#482

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HAJKA NA POGlavNIKA U BUENOS AIRESU (iz OKRUŽNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA 1955.

HRVATSKI NARODNI ODPOR

glavno tajništvo[U]

Br. 7129/55

Okr. pismo br. 104/1955,

Stan, 20 listopada 1955.

SVIM HRVATIMA U SVIETU

(Ovo Okružno pismo HNO se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 72. Po ovoj Okružnici se može zaključiti da su Poglavnik i Maks Luburić usko surađivali u listopadu 1955. godine. Već od tada se primjećuje da su se odnosi **POGLAVNIK/LUBURIĆ** počeli "hladiti". Koliko god ova Okružnica HNO može pomoći ras svijetliti zamršenu i nezgodnu situacija Hrvata u Argentini dolaskom nove vlasti **JUNTE generala Eduarda Leonarda**, također i izvještaj dra. Vjekoslava Vrančića iz god. 1956 donosi mnoga razjašnjenja tih nezgodnih zbivanja. Pročitati ovu Okružnicu HNO i izvještaj dra. Vjekoslava Vrančića o istoj temi daje se naslutiti da je već postao jedan veliki JAZ između Poglavnika i Maksa Luburića. Pitanje se sada postavlja, poslije punih šesdeset (60) godine: Koje su to mračne i zakulisne snage bile koje su u tako kratkom roku vremena uspjele posvadići naj **ELITNIJU EKIPU HRVATSKOG DRŽAVOTVORSTVA? Ja ću potražiti to izvješće dra. Vjekoslava Vrančića i priložiti ga ovdje kako bi cijenjeni čitatelji mogli usporediti jedno i drugo, te na osnovu pročitanog stvoriti osobno mišljenje, ideje i zaključke.**Mo. Otporaš.)

Svima su Vam, barem u krupnim potezima, poznati događaji zadnjih sedmarica u Argentini kao i posljedice, koje bi zbog tih događaja, lažno interpretiranih, himbeno i bezdušno iskorištavanih od raznih neprijatelja hrvatskoga naroda, mogla doživjeti hrvatska skupina u Argentini, i to posebno njezini prvoborci s Poglavnikom na čelu. Mi smo već učinili neke korake kod uglednih osoba, kako bi se pružila moralna pomoć i zajamčio zakonski postupak progonjenim Hrvatima, progonjenim na temelju podlih laži i najnižeg ocrnjivanja.

Budući da nove vijesti govore o pogoršanju stanja o - povećanoj djelatnosti naših neprijatelja i protivnika - ovime proširujemo akciju na najšire slojeve hrvatske emigracije, kako smo to činili i u drugim zgodama, kada su bili ugroženi hrvatski životi i hrvatski interesi.

Poznato je, da je Argentina - u času, kada nas nitko nije htio primiti, u preteško doba naše povijesti - primila mnogo tisuća hrvatskih izbjeglica, da ih je primila i da im je pružila zaštitu, osiguravši im život dostojan ljudi. Hrvatske su izbjeglice razumjeli značenje toga gesta, te su se pokazale kao zahvalni sinovi nove domovine, nastojeći sa svojim radom odužiti za širokogrudni prijem, ali ne pojedincima, već čitavoj argentinskoj naciji. Hrvatske su izbjeglice pristupile izgradnji Argentine sa svim svojim sposobnostima, dok su se u politički život uključili samo nekoliko, koliko je to tadašnji peronistički režim zahtijevao od svih izbjeglica. Hrvatska je skupina služila Argentini, a ne prolaznome peronističkom režimu.

Treba požaliti, da je spomenuti peronistički režim poveo samoubilačku borbu protiv katoličke Crkve, a treba energično osuditi, da su paljene crkve i da je progonjeno svećenstvo, s čim hrvatska skupina u Argentini nije imala ništa zajedničko. Hrvatski Narodni Otpor, vjerni tumač osjećaja goleme većine hrvatske emigracije i cijeloga hrvatskoga naroda, osudio je takove i slične čine, i to jasno u svom službenom glasilu "DRINI" kao i u okružnim pismima, što je poznato čitavoj hrvatskoj emigraciji. Pouzdano znamo, da ni jedan jedini Hrvat nije učestvovao u tom svetogrdnom poslu, zato s pravom možemo - i moramo - ustati na obranu naše hrvatske braće, kojima lašci i klevetnici, koji su davno pogazili obraz i ponos, pripisuju razna zlodjela, pred kojima se zgraža ljudsko srce.

Jugoslavensko komunističko poslanstvo u Buenos Airesu fabricira "dokaze" o tobožnjom sudjelovanju Ustaša u paljenju crkava, a neki naši politički protivnici u želji, da se nametnu za vođe hrvatskoj skupini ili da je dezorganiziraju i unište, ako im ne uspije postati vođama, svojski pomažu i šire jugoslavensko komunističke optužbe ne samo protiv Ustaša nego i protiv samih članova Hrvatske Državne Vlade u izbjeglištvu, protiv starješinstva hrvatskog Domobrana i protiv čitavog

niza naših prvoboraca.

Oslanjajući se na te laži i podvale, nove argentinske vlasti, koje još ne poznaju istinsko stanje stvari, vrše premetačine u stanovima naših ljudi, zatvaraju ih, (sličnu stvar su francuske vlasti činile s nama državotvornim Hrvatima prigodom sastanka u Parizu u ožujku 1960 godine, : De Gaulle-a, McMilana, Eisenhower-a i Kruščeva, te nas internirali preko tri tjedna na otok Korziku, mo. Otporaš), traže oružje i optužuju ih, da tobože organiziraju protirevoluciju, da su učestovali u paljenju crkava i progону svećenika. Mi smo sigurni, da ni jedan Hrvat nije počinio tako teško i svetogrдно djelo, kao što je paljenje crkava. A kada bi to učinio, mi bismo sami tražili najstrožu kaznu i javnu osudu. U tome bismo slučaju tražili, da se nama - hrvatskim vojnicima - dadne mogućnost, da mu sudimo i na njemu kaznu izvršimo. Ali nove argentinske vlasti progone hrvatske prvoborce ne zbog počinjenih zlodjela, jer ih Hrvati u Argentini nikada nisu počinili, već zbog lažnih optužba naših neprijatelja, koji se služe svim sredstvima, da unište ili obezglave moćnu hrvatsku skupinu u Argentini, da bi tako razbili naše falange, koje se spremaju osloboditi Domovinu Hrvatsku od srbokomunističkog jarma i njegove tiranije i ropstva. Zbog toga je očito, da je naša sveta dužnost raskrinkati laži o octnjivanja naših neprijatelja i protivnika, kako bismo spasili ugrožene živote naših prvoboraca i kompaktnost naših redova.

Zato je potrebno, da mi svi: društva, pokreti, organizacije, skupine, logori, grupe, bez obzira na vjerske ili eventualne političke razlike, apeliramo na novog Predsjednika Argentine, na poznatog vojnika i istaknutog katoličkog javnog radnika, na generala Lonardia, da uzme u zaštitu hrvatske zatvorenike i hrvatsku skupinu; potrebo je, da tražimo, u ime pravde i demokracije, da novi predsjednik Argentine učini sve, kako bi se bez strasti ispitali "dokazi", koji terete našu braću, i da se zajamči hrvatskim izbjeglicama, poznatim nacionalnim i protukomunističkim borcima, pravedni pravni postupak; potrebno je, da zahtijevamo, da se pravedno i dolično postupi s hrvatskim državnim Poglavarem, Poglavnikom Dr. Antom Pavelićem, koji je uvijek bio praktični katolik i s dušno pomagao sv. Mater Crkvi, kako je to uvijek priznavao cjelokupni katolički hrvatski episkopat. (Koliko mi je poznato da se je tih teških i revolucionarnih prevrtničkih momenata naš Poglavnik morao sakrivati, jer je postojala velika mogućnost da se u toj "mutnoj kaljuži" i Poglavnika ulovi i tajnim kanalima odvede za Beograd, kao što se je dogodilo par godina kasnije i sa Adolfom Eichmann/a i tajnim kanalima dopremilo u TelAviv, mo).

Držeći se gornjih uputa i podataka, pišite apele na jeziku zemlje, u kojoj živite, pošaljite ih zračnom poštom - po mogućnosti preporučeno - na slijedeću adresu:

Exmo. Senor Presidente da la republika Argentina, general Eduardi, Bueons Aires, Argentina.

Nastojte sakupiti što više potpisa i poslati što više osobnih pisama! Stavite svoju adresu, jer će Vam se odgovoriti, kao što je to bio slučaj i u stvari Dra. Andrije Artukovića. Pokrenite naše prijatelje i saveznike sa njihovim društvima, organizacije i ugledne osobe, navlastito svećenike.! Treba postupati žurno, da naši neprijatelji i politički protivnici ne bi iskoristili novonastalu situaciju - situaciju nastalu iza revolucije, kada mržnja zna postati jedinim pokretačem akcija i kada naši neprijatelji, loveći u mutnome, ubacuju nove laži i bezdušno ocrnjuju - i uništiti ili onemogućili naše prvoborce. Treba raditi odlučno, jer naši neprijatelji i politički protivnici, iskorišćuju uz vrele strasti, svojstvene svakom većem preokretu, da onemoguće našu rodoljubnu djelatnost i oslobodilačku borbu; prikazuju nas i naše prvoborce pred svijetom i svjetskim javnim mnenjem kao avanturiste i teroriste, kao zaklete neprijatelje vjere i kao obične zločince! Neprijatelj je opet posegao za optužbama i klevetama! U pitanju su Hrvati! Na neprijateljske laži i klevete odgovorimo istinom! Pokažimo svijetu, da smo povezani; na smrt i život! Braneći našu braću, branimo i sami sebe!

U ovim teškim časovima mi obnavljamo našu vjernost državnom Poglavaru i Vrhovnom zapovjedniku, Poglavniku Dru. Anti Paveliću, na koga posebno vrebaju neprijatelji Hrvatske i

njezine budućnosti. Mi, vojnici katoličke vjere, očitujemo i ističemo svoju odanost Crkvi, kako smo to uvijek činili, ne samo riječima već i djelima.

Sigurni smo, da će katolik vojnik, novi Predsjednik Argentine, General Lonardi, izići u susret našim molbama i apelima, da će udovoljiti pravdi i istini i tako uništiti sve neprijateljske laži i klevete.

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

General drinjanin v.r.
Pukovnik Pušić v.r.

31-05-2015 00:03#483

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZIŠLA KNJIGA U ZAGREBU "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

(Ovih dana je izišla u Zagrebu knjiga "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" od 1952. pa do njegove smrti, (zadnje pismo pisao dru. Miljenki Dabi Peranić 18 travnja 1969. godine) 20 travnja 1969., od nekih tisuću i sto stranica, 18 slika itd. Neću govoriti o mojoj malenkosti da sam ja tu knjigu pripremio a Despot Institut izdao, ali želim reći da su sva ta pisma, njih preko pet stotina, nekoliko puta prošli kroz moje ruke; reklo bi se da bih ta pisma mogao na pamet prepričati.

Sve što želim reći je to: Da bi svaki Hrvat(ica) i svaka hrvatska kuća trebala imati ovu knjigu. U ovoj knjigi se mogu pronaći mnoge mnogima nepoznate stvari, počevši od djetinjstva Vjekoslava Luburić, njegova mukotrpnog hercegovačkog života, ubojstvo njegova oca, prisega na grobu njegova oca da će ga osvetiti i za Hrvatsku boriti, odlazak na Janka Pustu gdje je dobio konspirativno ime "**MAKS**", povratak u Hrvatsku 10 Travnja 1941., borba u obrani NDH, Jasenovac i druga Sabirna Mjesta, osnivanje Hrvatskog Narodnog Otpora na Ivan Planini u listopadu 1944., zadnji Zapovijednik HOS-a, povlačenje HOS-a prema Austriji, povratak u Hrvatsku, borba s **KRIŽARIMA** za Obnovu Hrvatske Države, ranjavanje, bijeg u drugu emigraciji, dolazak u Španjolsku, pokretanje HNO, tiskanje časopisa "**DRINA**" za odgoj budućih hrvatskih časnika, dočasnika, čarkara i vojnika, brige oko Poglavnikova života u Argentini, razlaz s Poglavnikom, pripremanje Poglavnikova puta, dolaska u Španjolsku sa Padre Oltra, ženidba Maksa Luburića sa Španjolskom Isabelom Hernaidez 19 listopada 1953., povlačenje ili "**Zimski San**" od četiri godine 1956-1960., ponovno pokretanje HNO, razvod od žene, prikupljanje živih snaga sinova Hrvatske kako iz redova bojnih, tako isto iz redova brigada, **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** koja je izišla u Istarska "DRINA" br. 3/4 1964., i mnogo drugih zanimljivosti. Ova knjiga se ne može čitati kao obične knjige ili romani. Ovo je naša hrvatska **BIBLIJA**, uzmeš jedno Evanđelje i čitaš, študiraš i sam sebi odgovaraš na svako slovo. Tako je i sa ovom knjigom: "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Uzmeš jedno pismo, ili dva, pročitaš, zastaneš, zamisliš se i sam sebe pitaš: jeli to moguće. I dolje niže priloženi opis treba usporediti s generalovim opisima iz tih burnih godina u vrijeme argentinske revolucije **1953/1955.**, kada su Poglavnik i mnogi Hrvati bili optuženi da su se borili na strani Perona a protiv pobune koju je pobuna vodila i na koncu pobijedila. Poglavnik je morao bježati a mnogi Hrvati su bili hapšeni i pohapšeni. Na osnovu tih događaja je general pisao mnogima i pisao Okružna Pisma Hrvatima diljem slobodnog svijeta. Sve se to može naći u ovoj knjigi. Tako je i dolje

priloženi opis dra. Vjekoslava Vrančića jedan izvor dogodovština i situacije prema Hrvatima u Buenos Airesu i Argentini tog vremena. Otporaš.)

OVAJ OPIS TREBA USPOREDITI S OPISOM MAKSA LUBURIĆA U KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" Otporaš.

Izvor: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, HAZUD, posted 22 travnja 2014. (Otporaš)

Izvješće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istragi povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

POBJEDA ISTINE

1955. – 1956.

Izvješće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istragi povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

Svršetkom prošle i počekom tekuće godine izdržao je Hrvatski Domobran jednu od najžešćih i najtežih borba u toku svoga četrdeset i pet godišnjeg opstanka, ali je zato mogao zabilježiti i jednu od najvećih pobjeda, koju ne smatra samo svojim uspjehom, nego uspjehom hrvatske narodne oslobodilačke borbe uopće.

Članovima Hrvatskog Domobrana u Argentini i drugim hrvatskim rodoljubima, razasutim diljem svijeta, koji su prošli kroz logore Austrije, Italije i Njemačke, poznati su otvoreni i podmukli pokušaji, da se uništi hrvatsku političku emigraciju uopće, a vodstvo i pripadnike Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta napose.

Dok su u godini 1945. svi hrvatski politički iseljenici bili jednako izloženi progonima komunista i njihovih zapadnjačkih pomagača, dotle su se poslije ti napadaji usredotočili uglavnom protiv vodstva i pripadnika Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta, na kojemu su se poslu našli u zajednici komunisti i drugi naši neprijatelji, koji, istina, pripadaju različitim skupinama, ali se oni brzo slože, kadgod treba pokušati naškoditi našem Pokretu.

U jednu od tih skupina pripadaju velikosrbi i njihovi malobrojni jugoslavenski orijentirani Hrvati.

U drugu skupinu spadaju neki bivši privremeni pripadnici našeg Pokreta, koji su u njega bili pristupili, kada su se u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj dijelile časti i visoki politički položaji, a napustili Pokret, kada je umjesto nošenja časti trebalo podnijeti borbu.

Pripadnici ove inače raznobojne skupine primili su u svoje labavo kolo i one Hrvate, koji su od prije bili protivnici našeg Pokreta, te djelovali unutar Komunističke Partije Jugoslavije, ili takozvanog Jugoslavenskog Narodnog Oslobodilačkog Fronta, bilo kao djelatni šumski partizani, bilo kao njihovi potajni jataci. Svima njima smeta sada hrvatski državotvorni program, umjesto kojega propovijedaju ostvarenje maglovite zamisli jedne nadnarodne Europe, u korist koje bi se narodi trebali odreći svoje pripadnosti, te stupiti u neodređen pojam „univerzalnog europejstva“. Ovoj skupini su se pridružili franjevci sa „Jose Ingenierosa“ kao i mnogi drugi.

To se evo i sada provđa protiv svih naroda.

Na otvorenom zajedničkom poslu našle su se sve tri skupine prilikom argentinske revolucije od 16. lipnja i 16. rujna prošle godine, kada su, dijelom samostalno, a dijelom u neprekrivenoj suradnji, optužili dra Antu Pavelića, vodstvo Hrvatskog Domobrana d.d., da su sudjelovali u paležu katoličkih crkava, da su pripadali argentinskoj borbenoj organizaciji „Alianza“, da su imali svoje vlastite oružane udarne jedinice, koje da su bile plaćene od bivše vlade, radi čega da su sudjelovale u oružanoj borbi protiv argentinskih ustanika. Sve ono što najvažnije u toj lažnoj i ogavnoj

klevetničkoj kampanji priredili su franjevci sa „Jose Ingenierosa“ koji je vodio dubrovački fratar fra Rado. Nacrt o zatoru hrvatskog političkog vodstva u Argentini bio je izrađen već početkom 1955. godine, kada je postalo očito da će doći do otvorenog sukoba između oporbe i bivše vlade.

Nacrt je predviđao krivicu hrvatskog političkog vodstva u oba slučaja: o slučaju pobjede ili poraza bivše vlade, a išao je za tim, da se u svakom slučaju na optužene primjeni argentinski Zakon broj 4144 od 22. studenog 1902., koji je još na snazi, a predviđa izgon, odnosno prisilno ukrcanje onih stranaca, kojih držanje dovede u opasnost, narodnu sigurnost, ili naruše javni red. Provedbu svih mjera povjerava Zakonopravnim oblastima, koje ga mogu promijeniti, kratkim putem bez drugog postupka. Zato je već u mjesecu svibnju 1955. podnešena prijava oporbenim krugovima i argentinskim crkvenim oblastima, protiv hrvatskog političkog vodstva, prijeko kojoj se oni nalaze u plaćenju službi bivše vlade, za koju da će se boriti s oružjem u ruci.

Neposredno nakon toga počeli su izlaziti letci, koji su u tom smislu optuživali Poglavnika dra Antu Pavelića i njegove sljedbenike. Te su letke sve priredili franjevci na čelu sa fra Radom i dali su ih dijeliti po katoličkim školama i Župama. Kad je pak 11. lipnja 1955. Zapaljena zgrada Kongresa argentinska narodna zastava, isti su se naši protivnici pobrinuli, da u tadašnjem vladinom Glasilu „Democracia“ budemo optuženi da smo tom prilikom vršili ulične prosvjede u korist argentinske oporbe.

Poslije prve revolucije od 16. lipnja 1955. slijedili su novi oporbeni letci protiv nas, u kojima se tvrdilo da smo na dan revolucije palili crkve, po nalogu vlade. Širena je i vijest od komunista, četnika i nekih Hrvata, pripadnika rečene skupine, da nas je poginulo 300, što je neupućena argentinska javnost primila pod istinu.

Nekoliko Hrvata istakli su se u širenju vijesti, da postoji popis od 20 Ustaša, koji da će nakon uspjeha revolucije biti pohapšeni i izručeni komunističkoj Jugoslaviji. Spominjali su i imena tih Ustaša, a onda su listu proširili na četrdeset osoba. Jedan od fratara sa „Jose Ingenierosa“ podnio je prijavu koju je potpisao fra Rado.

Paklenska hajka počela je tek nakon uspjeha revolucionaraca, poslije 16. rujna 1955. a naročito nakon 20. rujna kada su pripadnici „Aliance“ pružili oružani otpor organima vlasti. Sa strane rečene skupine Hrvata proširena je odmah vijest, da je tom prilikom poginulo 20 Ustaša, te da je Poglavnik dr. Ante Pavelić bio vojni podučavatelj rečene organizacije. Spominjali su i svote novaca za koje da je Poglavnik za to dobivao. Tokom te večeri doušnik fratara M. Brodarić, doletio je u Palomar da ustanovi da li je Poglavnik te večeri bio kod kuće ili ne. Ovaj doušnik bio je oženjen sa kćeri pokojnog Ing. A. Pavelića, čija sestra bila oženjena za jednog brata Poglavnikovog oca Mile Pavelića. Uslijedio je poslije toga i prvi javni napadaj u argentinskom tisku nakon što su dvojica Hrvata pripadnika rečene skupine, posjetili jednog visokog državnog dužnosnika i podnijeli mu prijavu u rečenom smislu.

Sutra dan, dne 28. rujna izvršena je prva kućna premetačina u hrvatskom skloništu Calle Monte broj 2065, gdje je traženo oružje, koje da smo dobili od bivše vlade.

Dne 1. listopada 1955. dvojica pripadnika Revolucionarnog Argentinskog Vieća, kojima je bila povjerena predistraga na osnovu gore spomenute prijave, posjetili su u pratnji redarstvenika stan mlađe Poglavnikove kćeri Mirjane i zatražili da se sutradan prijavi jedan član Poglavnikove obitelji radi preslušavanja. Traženju je udovoljeno, te se je istrazi stavila na raspolaganje gđica Višnja Pavelić, koja je bila preslušavana sat i pol.

Gospođica Višnja Pavelić zajedno sa Nikolom Popa, njih dvoje odvezli su se istražitelju u „Hrvatski Dom“ da razgovaraju sa dužnostnicima „Hrvatskog Domobrana“.

Neposredno nakon toga stavili su se istrazi na raspolaganje i članovi Starješinstva Hrvatskog Domobrana, Ing. Ivan Asančaić, dr. Vjekoslav Vrančić i Emil Klaić, koji su bili saslušani i prisutnosti gospođice Višnje Pavelić, velečasnoga Don Jure Zovka i rumunjskog izbjeglice

gospodina Nikole Popa. Iste večeri bila je opkoljena kuća Poglavnika po argentinskom oružništvu i učinjena je premetačina Avenia Marmoz 699 – naokolo (puni automobili oružnika u kojima su sjedila dva Hrvata.)

Dana 4. listopada 1955. Posjetili su Ing. Ivan Asančaić i dr. Vjekoslav Vrančić uredništvo povjerenika „Esto Es“, u kome je bio izašao prvi javni napadaj na Hrvate, te im je uspjelo, da u slijedećem broju bude doneseno naše opovrgnuće toga ogavnog napadaja. Dne 3. listopada izvršene su daljnje premetačine u kućama slijedećih Hrvata: dra Josipa Dumandžića, dra Ede Bulata, Josipa Sturmera, Marjana Brodarića, Josipa Subašića i Marijana Gudelja.

Traženo je oružje i premda ništa nije nađeno, lišeni su slobode oni optuženi Hrvati, koje se je u taj čas zateklo kod kuće. Vršena je potraga za daljnjih 15, Hrvata, kojih točne kućne naslove prijavitelji nisu znali, pa su tako oni ostali na slobodi. Od toga je časa „Hrvatski Domobran“ preuzeo obranu, te je u društvenim prostorijama uvedena tajna noćna služba, koja je trajala sve dok opasnost nije minula. U sporazumu s Poglavnikom obratili smo se na hrvatska društva u svijetu s molbom za moralnu pomoć. Ova djelatnost povjerena je dr. Andriji Iliću u Londonu i Ivici Kriliću u Rimu, koji su je najsvjesnije izvršili.

Privremenom predsjedniku Republike Argentine generalu Lonardiju, uputili smo brzojav, moleći ga, da se osobno zanima za tok istrage, da se upravne oblasti ne bi zbog nepoznavanja prilika pre naglile u donošenju odluke. Sličan brzojav uputile su i sve naše argentinske organizacije. Glavno Starješinstvo zahvaljuje i ovom prilikom svima onima organizacijama i pojedincima koji su nam pritekli u pomoć. Četnički Jugoslavenski klub, komunistički agenti i nekoliko Hrvata iz spomenute skupine punili su argentinske novine napadajima na nas. Ove napadaje prenijele su novinske agencije unutrašnjosti i inozemstva.

Iz odgovora predsjednika Lonardija na naš brzojav saznali smo, kome je povjerena iztraga protiv nas. Toga dana vodilo ju je Ministarstvo Mornarice.

Kada se gospođica Višnja vratila s preslušavanja i zatim nakon preslušavanja u „Hrvatskom Domu“, našla je opkoljenu kuću (zatvorena ulica) i oružnici sa strojnicama oko cijele kuće, te je nisu pustili unutra, dok to nije dopustio onaj koji je u međuvremenu „razgovarao“ s gospođom Marom i kćerkom Mirjanom.

Nakon nekoliko dana uslijedilo je hapšenje po noći, Poglavnika dra Ante Pavelića i gospođe Mare. Odvedeni su iz kuće u zatvor u mjestu St. Martin. Višnja je uspjela u sred noći i sa brzoglasa jednog susjeda nazvati „Policia Federal“ i nakon dugog traženja dobila je na brzoglas pukovnika zvanog Comandante Gandi, koji je istražio po čijem nalogu je uslijedilo hapšenje i ustanovio da je to isto preko zapovjedništva vojničke Zračne Luke u Palomaru i komesarijata Žandarmerije „Cionidad Jardin“. Nazvao je smjesta Žandarmeriju u „San Martin“ te zatim posjetio tu Žandarmeriju i dao nalog da se smjesta Poglavnika i gospođu Maru vrati u Palomar u njihovu kuću. Zrakoplovno Zapovjedništvo imalo je paralelno nalog za hapšenje.

Obavijestili smo o tome velečasnog Otca dra Don Matu Luketa, koji je odmah zamolio, da bude preslušan u rečenom Ministarstvu. Dne 18. listopada 1955. stavili smo se na raspolaganje istrazi u obavještajnom Odjelu toga Ministarstva. Rečeno nam je, nakon kraćega preslušavanja, da su stekli uvjerenje, da na nama nema krivnje, te da će nas brzoglasno obavijestiti, kome se moramo prijaviti. Doznajemo isti dan, da je otklonjeno izručenje diplomatskim putem, jer ako stoje optužbe, koje su protiv Hrvata podignute, onda prestaje samo postupak Upravnih Oblasti, koje su na to prema postojećim zakonima mjerodavne.

Sve optužbe proti Poglavniku i ostalih Hrvata, Velečasni Don Mate Luketa ponio se tada junački i razbio sve te klevete i laži. Dne 20. listopada primio je Poglavnik dr. Ante Pavelić jedno lijepo pismo

od Vrhbosanskog Nadbiskupa preuzvišenog gospodina dra Ivana Evangeliste Šarića, u kome ovaj vrlo rodoljub preuzima moralno jamstvo za Poglavnika. Ovo pismo olakšalo nam je daljnju obranu u velikoj mjeri.

Pismo Vrhbosanskog Nadbiskupa dra Ivana E.Šarića.

Legitimnom Poglavaru Nezavisne Države Hrvatske.

Kao Nadbiskup hrvatski Bosne i Hercegovine, dižem svoj glas proti klevetama i optužbama koje su gore spomenuti neprijatelji bacili proti osobe Vaše ekscelencije – na koju djelatnost u korist katolicizma i svetih interesa Crkve, uzdižem se kao garant i branitelj u svako vrijeme i pred bilo kime.

Izjavljujem pred cijelim svijetom:

Da nikada Katolička Crkva nije bila toliko zaštićena i u svojim nastojanjima za širenje istine toliko zagwarantirana kao za vrijeme Vaše vladavine.

Nadbiskup Vrhbosanski
Dr.Ivan E.Šarić

U međuvremenu slijedili su daljnji napadaji u tisku, koje mi pobijamo u granicama mogućnosti. U Argentini se u tu svrhu vrši sabirna djelatnost, koja – Hrvatskom Domobranu donosi oko 12.000.00 pesosa.

Dne 24. listopada javlja nam Ministarstvo Mornarice, da se moramo istoga dana prijaviti Vrhovnom Zapovjedništvu Oružništva, koji da je preuzeo, istragu protiv nas.

U noći 25. listopada 1955. Višnja zajedno sa šoferom Štefom Babićem, (ranije šoferom Poglavnog Županstva u Zagrebu), otpratila je Poglavnika i dr. Vjekoslava Vrančića na Glavno Redarstvo, gdje su razgovarali sa Glavnim Ravnateljem redarstva. Redarstvo u Argentini ureduje i po noći. Štefan Babić i Višnja čekali su u autu sa tužnim mislima, da li će se i vratiti? Babić je imao posuđeno auto od svoga šefa Talijana. Toga dana prijavljuju se: Poglavnik i dr. Vjekoslav Vrančić, istražnom povjerenstvu, a onda samom Vrhovnom Zapovjedniku. Najprije je saslušao Poglavnika sam, a onda dr. Vrančića u prisustvu Poglavnika. Bivaju pušteni na slobodu, jer im uspijeva uvjeriti Vrhovnog Zapovjednika, da ne kane napustiti Argentinu, jer se ničim nisu ogriješili o zakone i gostoprimstvo zemlje, a istrazi stojimo u svako vrijeme na raspolaganju.

Ovo je preslušanje bilo odlučno u čitavom postupku protiv nas, te smo stekli uvjerenje, da se oblasti ne će prenagliti u donošenju odluke. Sutradan prijavili smo se po uputi Oružništva kod Glavnog Ravnatelja za Javni Red i Sigurnost, gdje nam je rečeno da ćemo biti pozvani ako to ustreba. Naši hrvatski tužitelji brinu se međutim, da napadaji izađu u hrvatskom iseljeničkom tisku. Tako „Američki Hrvatski Glas“ iz Chicaga u svome broju od 30. studenog donosi dopis iz Buenos Airesa, datiran početkom mjeseca, dakle neposredno nakon podnošenja tužbe, u kome, se donosi točan sadržaj optužbe, kako je protiv nas podnesena. Jednako smo napadnuti i u druga dva glasila H.S.S. u „Hrvatskoj Rieči“, Belgija i „Hrvatskom Glasu“ Winipeg, Kanada i u „Danici“ Chicago.

Neki nestrpljivi pojedinci, za koje su pisači stroj i zračna pošta, prava napast, šire iz Buenos Airesa čitav niz ogavnih laži, kojima neki Hrvati izvan Argentine nasjedaju, a drugi ih prihvaćaju kao dobrodošlo gradivo, koje se može upotrijebiti za osobne mračne ciljeve.

Napose je pisao i širio laži i podvale Vjekoslav Luburić iz Španjolske, a čemu svemu se službeno odgovorilo u novinama. (Svakako treba usporediti pisanje u to vrijeme DRINA i Okružnica HNO te vidjeti širenje tih LAŽIH generala Luburića. tek rada bi se moglo ustanoviti da ovdje dr. Vjekoslav Vrančić izmišlja što ne zna, po onoj staroj poslovi: ŠTO GLUH NE ČUJE, TO

IZMISLI. Mo. Otporaš.)

Početak studenog, počinje konačno i formalna istraga protiv 40 Hrvata. Uhićena četvorica već su na slobodi od 17. listopada 1955. Među prvima preslušani su Poglavnik dr. Ante Pavelić, dr. Jozo Dumandžić, dr. Vjekoslav Vrančić. Zatim slijedi preslušanje ostalih, kao i oko 20 svjedoka hrvatske i srpske narodnosti. Istraga će potrajati skoro tri mjeseca i Zapisnici doseći ogroman obujam. Bio je preslušan i dr. Milan Stojadinović i jasno u obrani svih optuženika, dakle Srbin.

Tisak je i dalje hranjen napadajima. Tek neznatan broj dnevnika drži se ispravno, te nas ili ne napadaju ili uzimlju u obranu. Izlaze četiri broja posebno osnovanog tjednika, kojega je glavna zadaća iznijeti protiv nas najnemogućije izmišljotine, uz montirane slike. Istragu ne zanima taj slučaj i ustanovljuju od koga je tjednik naručen i plaćen. Utvrđuje također, da je naručitelj platio za samo četiri broja 250.000 pesosa, a to je bio tada veliki novac.

Sudeći po onome, što smo mi platili za jednokratnu objavu našeg ispravka, tiskanog u jednom dnevniku računamo da je ova novinska kampanja stajala jednog od naših protivnika oko jedan milijun pesosa, ne računajući nagrade, koje su iz istog vrela dobili razni hrvatski i srpski agenti. Budući da smo bili optuženi ne samo kod argentinskih građanskih oblasti, nego i kod Crkvenih dostojanstvenika u Buenos Airesu i Rimu, zamolili smo i dobili audienciju kod crkvenih vlasti. Učinili smo to tek onda, kada je prošlo prvo formalno preslušanje po oružništvu, te je dr. Vjekoslav Vrančić dne 16. studenoga 1955. bio primljen od jednog visokog rimskog Prelata, kojega je podrobno izvijestio o pozadini optužbe. Visoki dostojanstvenik bio je očito radostan, kada je saznao da se radilo o podmetanjima i neistinama. Kada je koncem listopada prošla opasnost od izгона, odnosno prisilnog ukrcanja, koje je moglo biti ravno izručenju, sve se je naše nastojanje usredotočilo u suzbijanje novinskih laži. U tome radu pružili su Glavnom Starješinstvu veliku pomoć dr. Stjepan Hefer, Dr. Jozo Dumandžić, Stjepan, Miljenko i Jakov Barbarić, Emil Klaić, Marko J. mlađi i nada sve marljivi glavni tajnik Petar Krilanović.

Hrvatskom Domobranu uspjelo je zanimati za naš slučaj veliki Argentinski dnevnik „La Nacion“, a u čemu je izdašno pomagao član Domobrana Jure Ivanović.

Posebnom zaslugom starješine ing. Ivana Asančaića, uspjelo nam je ući u dnevnik „Noticias Graficas“, a zaslugom dr. Vjekoslava Vrančića i Marka Jurinčića mladji. U ugledne časopise „Esto Es“ i „Der Weg“. Dok su nas strani listovi branili, dotle je u mjesecu prosincu 1955. izašao na nas napadaj i u „Hrvatskoj Reviji“, koja izlazi u Buenos Airesu, koju je vodio Vinko Nikolić i kompanija. Vinko Nikolić je otvoreno tražio od svojih čitatelja da mu šalju razne lažne optužbe na Poglavnika.

Zahvaljujući čitavom muževnom nastupu Hrvatskog Domobrana, pobudili smo zanimanje i kod velikih sjevernoameričkih novinskih agencija.

„United Press“, koja je prenijela na svjetloisnu i zračnu vrpcu jednu veliku izjavu Poglavnika čiji je sadržaj objelodanjen u svjetskom tisku.

Osim iz Argentine primio je Hrvatski Domobran novčanu pomoć od sjeverno američke i australske hrvatske organizacije, pa im i ovom prilikom lijepa hvala.

Pogledavši sada unazad, možemo s pravom reći, da je ishod ove borbe svršio našom potpunom pobjedom. Naš najveći uspjeh sastoji se svakako u tom:

- a) da među 4000 zatočenika u dobrom dijelu pravosuđu predanih osoba nema ni jednog jedinog Hrvata, premda je po optužbama izgledalo kao da smo mi bili glavni nosioci vlasti u Argentini.
- b) da je sada barem jedna vlada na Zapadu točno obaviještena o pravednoj borbi hrvatskog naroda.
- c) da je poslije istrage položaj sviju Hrvata u Argentini uzakonjen (legaliziran).
- d) da je hrvatsko političko vodstvo u Buenos Airesu izvršilo svoje „deržanstvo“, te se u probitku narodne stvari izložilo opasnostima i otklonilo napustiti zemlju, kako je to željela jedna strana bez obzira na štetu, koja bi tim postupkom bila narušena hrvatskoj narodnoj stvari i da možemo poručiti

našem neprijatelju, da se ne bojimo njegovih novih podmetanja koja, kako saznajemo ponovo sprema u svojoj mračnoj duši.

Živio Poglavnik dr. Ante Pavelić
Živjela Nezavisna Država Hrvatska
Živjela Argentinska Pravda!

H R V A T S K A
Buenos Aires 25. srpnja 1956. g.
GODINA (Ano) X. Broj. (No) 14.(206)

Ovaj vrlo važan istinski događaj za tisak priredila:

Poetessa – Akademik HAZUD CH
Mirjana Emina Majić

This entry was posted in dopisi iz svijeta, povijest, pravosuđe, prenosimo and tagged ANTE PAVELIĆ, Argentinska Pravda, Buenos Aires, Emil Klaić, fra Rado, franjevci, H R V A T S K A, Ivan Asančaić, Ivan E.Šarić, Jure Zovko, Katolička crkva, Mate Luketa, Mirjana Emina Majić, Nikola Pop, Peron, Poglavnik, Štef Babić, ustaše, Višnja Pavelić, Vjekoslav Luburić, Vjekoslav Vrančić by tajnik.

31-05-2015 16:07#484

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

JEST, IZLAZI KNJIGA U ZAGREBU "ŽIVOTOPIS VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA"

Bog! dragi moj Žarko,

Uprao s posla dodoh kući i nadoh tvoje drago pismo na koje ću ti odgovoriti po točkama.

(1) drago mi je da ti se je prof. Ivan Prcela javio. i meni se je danas javio ali sasvim o drugoj temi. Jest, poznato mi je da u Zagrebu neki stručni pisci, kako sam čuo pametni ljudi i "doktoraši" rade na "Životopisu Maksa Luburića, generala Drinjanina. Koliko mi je poznato, a to mi je prošle godine pričao čovjek koji se tim bavi, da oni imaju skoro sve što im treba. Od mene su tražili neke informacije koje su im nedostojale. Ja sam im to rado poslao.

(2) drago mi je da si poslao sliku prod. Prceli o njegovu vjenčanju. On je to zaslužio da ga se podsjeti na stare dane.

(3) Još me više veseli da si dobio moju pošiljku s kopijama koje sam ti poslao kao i mali prilog tvojem dragom sinu kako bi se mogao sjeti Strica Mile. Sjeti se i sina mojeg strica Pere, Hrvoje, kako se je sjetio nekoga koji mu je oca u potrebi pomagao a da to on nije znao da sam ja taj bio.

Zahvaljujući upravo tebe, dragi moj Darko, da je Hrvoje za to saznao poslije puna tri desetljeća.

(4) Što se tiče dra. Branimira Jelića, osobno sam ga poznao. Bio je uistinu jedna hrvatska emigrantska važna pojava. Svi su oni djelovali u odrazu svojeg vremena, pa tako i dr. Jelić.

(5) Što je Dinko Šakić pisao o Gezi Pastuju, na svu žalost da nije on sam bio u tom kolu. U ta blažena ili ne blažena emigrantska vremena, rekao bih da skoro niti jedan državotvorni i djelatni Hrvat u hrvatajskoj političkoj emigraciji nije bio pošteđen bilo kakvih ocrnjivanja. U toj djelatnosti međusobnog "ocrnjivanja", (po)neki Hrvati su u tome sami sebe liječili i u tome uživali. Takova ti je bila sudbina hrvatske političke emigracije i njenih prethodnika. (4) Nisam znao da je Geza Pasti osamdesetih godina viđen u Sarajevu.

(6) Poznato mi je iz još nekih drugih izvora - koje sada ne bih mogao navesti, jer se ne sjećam više - da su se Miroslav Varoš i Geza Pasti poznavali. Dali je Geza Pasti znao ili nije da je Varoš Udbaš i da je radio za Udbu, ni to ne znam.

(7) Bios am jedan od glavnih i među najglavnijima organiziranja i pripremanja Doček Nove Godine za sve moje godine u Parizu od 1959. pa do 1968. Dr. Peranić je uvijek bio s nama i u tome nam mnogo pomagao, osobito preko svoje "makinje" šapirograf, tiskanjem pozivnica i sl. Želio bih zbilja imati taj opis ili članak kako bih mogao svrsishodnije sve to odgonetnuti. Ukratko, nisam za taj sastanak čuo.

(8) Popis imena Ustaša je jedna lista koja se često prepisuje pa čak i nadopunjava. To je potrebno iznositi da se vidi u koju organizaciju i zašto su ti mladi Hrvati išli i svoje živote izlagali opasnostima. Samo ime organizacije, zakleo bih se, nije privlačilo toliki broj mladih Hrvata da u toj organizacije nije bilo nešto MAGIČNO što ih je privlačilo. A ta MAGIČNOST je bila borba za Hrvatsku Državu.

(9) čitao sam u nekim feltonima Đorđa Ličine o Velebitskom ustanku gdje on iznosi slično tvom otkriću odakle je najviše Hrvata bilo u Ustaškom Pokretu. I on je došao do te spoznaje koju je parafrizirao od prilike ovako: da su to bili najviše Hrvate iz pasivnih krajeva Hercegovine u Dalmaciji, bez ikakve školske spreme itd.

(10) od Juniora nema ni glasa ni traga. Pronašao sam nešto na španjolskom u svezi Desetog Travnja. koliko sam mogao razumjeti da su to pisali Hrvati intelektualci u Buenos Airesu, među kojima je bio i stric Pero. napraviti ću kopiju i poslati mu, pa ćemo vidjeti.

Uz najljepše želje i iskreni poZDravi svim tvojima.

Bog! Stric Mile.

xxxxx

Date: Sat, 30 May 2015 17:36:24 +0200
Subject: Primitak, Prcela, Životopis, Jelić,Šakić
From: žrtovac@gmail.com
To: froate@hotmail.com

Bog dragi moj striče Mile,prije par dana sam ti potvrdio primitak kuverte koju si mi poslao, ne znam jesi li dobio poruku?
Listajući uvez Napretka koji si mi poslao pronašao sam i članak sa fotografijom o Prcelinom

vjenčanju pa sam mu poslao presliku.To ga je jako obradovalo jer nije znao za taj članak.

Takodjer mi reče da će tekst proslijediti osobi koja piše generalov životopis koji je(kako reče Prcela)pri kraju. Znaš li ti što o tome i ako je to kvalitetno pisana knjiga treba li kakva pomoć u vidu slanja tekstova ili slika?

Trenutno ponovo čitam knjigu političkih uspomena od Dr Jelića pa su mi se javila neka pitanja.

Jesi li znao da je Šakić 1980 ili 1981 pisao da je Geza Pesty udbaš te da je godinama poslije otmice viđen kako ulazi u sarajevsko sjedište UDBE pri čemu je navodno viđen od jednog Hrvata koji ga je znao iz emigracije.

Jelić opet piše da su Pesty i Miroslav Varoš u isto vrijeme možda i zajedno došli u emigraciju?

Također ima jedan odjeljak o dočeku nove godine 1964 kod Dabe Peranića,jesi li i ti tada bio nazočan i znaš li što o navodnom novinaru iz hrvatske koji je bio tamo?

Poslao si mi i popis ustaša iz Italije u prvoj emigraciji, ja sam to vidio još osamdesetih u knjizi Bogdana Krizmana "Ante Pavelić i Ustaše",u knjizi je puno komunističke promidžbe,ali i jako puno originalnih dokumenata i njihovih prijepisa. Tu sam naišao na prve činjenice o Ustaškom pokretu.

Kada se proučava popis jedna stvar pada u oko i to jako zanimljiva. Naime pobrojio sam osobe i izračunao da najviše ima ljudi iz Dalmacije i Hercegovine uz opasku da ipak ima nekoliko dalmatinaca više(neka se hercegovci ne ljute),a i dva moja neretvanina Šuman i Jovanović.

Iz popisa je također vidljiv mali broj Slavonaca, zagrebčana, bosanaca,ima tek nešto više ličana i samo jedan Hrvat islamske vjere Pilav iz Foče. Sve u svemu ispada da se je pokret u prvoj emigraciji temeljio na dalmatincima i hercegovcima koji skupa čine oko 70% pripadnika.

Javlja li se junior?Meni je odvratio prije 15 dana jednom šturom rečenicom i od tada ni glasa. Znam da si u poslu pa se suzdržavam od dosađivanja,ali te molim da ovo pročitaš i odgovoriš što znaš,bratski poZDrav Žarko.

01-06-2015 03:12#485

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

I SA "IKAVICOM" U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU

Osobno (za Peru Tutavca)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

(Ovo pismo se nalazi i knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na stranici 107. Poslije ovoga ću iznijeti i odgovor Pere Tutavca s jednom jedinom svrhom a ta je kako bi se današnji hrvatski naraštaj upoznao s tegobama i mukama Hrvata koji su sve od sebe žrtvovali za našu **HRVATSKU SVETU STVAR**. Mo. Otporaš.)

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrijeme Vaša pisma, kao i "Napridak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("Volovskom poštom" u ovom slušaju znači, parabrodom, mo) hvala na pažnji i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, poslije smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srca, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti ...

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspjeti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrijeme škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš ..." Mislio ja, da sam valjda izlanuo što god, pa de se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli: "zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lipim jezikom hrvackim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrda našeg jezika s vrimenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro djelo na dobrom hrvackom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte sa mnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u! Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, ne bojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam poštene ljudi pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE" za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvik poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite ispravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvik činiti nesebični i patriotski rad.

Odani Vam Vaš

Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jezikoslovac glavni i odgovorni urednik novine isključivo na starom hrvatskom jeziku **IKAVICA**. Napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespondenciju između njega i generala Drinjanina. Mnogo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću iznositi na stranicama ovim stranicama. Otporaš)

Nastavlja se. Otporaš.

01-06-2015 12:19#486

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960. (Prvi (1) dio)

Pere Tutavac

Dupuy 87 - Buenos Aires

Bs.Aires, 25. prosinca 1960.

(Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića; osim toga ovo pismo se ne nalazi se u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" mo)

Poštovani i dragi g. Generale!

Prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "**Drinu**" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "pretplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa ...**(što bi po današnjem kursu boglo značiti nekoliko lipa, mo)** Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je omir i s "Napridkom". Već godinu dana šaljem list na sve strane na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju ...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zarađuje" s poslovima ovakve vrsti. Međutim, "ima nešto što nas naprijed kreće", bez obzira na sva nerazumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnicu" i "veliki rodoljubi".

Početak prosinca o.g. u Argentini su povišene i cene tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije bilo moguće "otškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u siječnju 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva doniti Vaše mišljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po prilici, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one posli smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspiti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vrime škola, veli dobra starica: **(Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo)** "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?" ...Mislio ja da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lipim jezikom hrvatskim!" ...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom ispraviti - i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete

časno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam poštenu ljude pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek činiti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavno sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. (Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu očevitih dogodovština POKOLJ HRVATSKE VOJSKE, mo) on je već star čovik, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. Napisao je "Povist Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dilom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materialne, novčane strane) sam ne može.

Nastavlja se. Otopraš.

01-06-2015 22:56#487

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960. (drugi (2) dio)

Nada se, da bi to mogao s pomoću "HOP-a". Izgleda da nije svjestan, da ima posla s "praznom kantom", kao i da ne zna što "kružok" misli o njemu, koji nije na "liniji" - te da oni njegovo ime iskorištavaju za pokriće ...

Međutim, fra. Oton imade pripremljenu, već odavno, i "Gramatiku hrvatskog jezika". Ja sam mu predložio, da je tiska ikavicom, našto je pristao. Medjutim, veli, da je upao u velik dug s knjigom "**Pokolj hrvatske vojske**" (koju mu "hopovci" bojkotiraju ...)

Fra. Oton, izgleda, misli, da ja imadem "para", pa je predložio, da "Gramatiku" tiska "Napridak" na svoj račun. On ni ne sluti s kakvim se nepravilnostima borim da bih, kako tako, održao na životu ovaj prvi list u povijesti Hrvatskog Naroda na pravom hrvatskom jeziku, kao znak reakcije na beogradsko nasilje s novim "srpsko-hrvatskim" (jugoslavenskim) pravopisom Titovog izdanja.

Kako si mogao i zapaziti, čak se i sam Maček našao ponukanim na to sve reagirati, pa je u "Hrvatskoj Reviji" od prosinca 1960. napisao članak pod naslovom: "Hrvatski književni jezik i pravopis", u kojem zastupa isto stanovište kao i pok. Poglavnik. Naravno, da ne da pokojnome "gušta" i ne pridlaže prilaz na ikavicu - ali piše, između ostaloga, doslovno i ovo: "Ti naši Ilirci" su si nastavili zadaćom ujediniti, pod ilirskim imenom, sve južne Slavene ...Uvidjeli su, da treba u tu svrhu stvoriti zajednički književni jezik ..., kojem je ban Khuen Hedervary (za volju hrvatski Srba) naredio fonetski pravopis za sve pučke i srednje škole Hrvatske i Slovenije, kako je to uveo srpski književnik Vuk Karadžić ...U Hrvatskoj je nastala zbrka ...te školana generacija, koja je tek deset ili petnaest godina mlađa od mene, ne zna više pisati hrvatskim pravopisom. Pa tako i ljudi, koji inače zaziru od svega što je srpsko kao vrag od tamnjana, pišu danas isključivo srpskim pravopisom ...Od kad smo pali pod beogradsku kapu, naši školani i polu školani ljudi nisu se zadovoljili samo time, što su pisali fonetikom, nego su sve više i više počeli i u pismu i u govoru upotrebljavati oblike srpskog jezika ...Osim toga, upotrebljavaju sve više i više srpske riječi, kojima se služe beogradske novine ...

Nisam filolog, da bih mogao o tome pisati cijelu raspravu, ali se nadam, da ima u hrvatskoj emigraciji dosta ljudi, koji su, doduše, na sveučilištu stekli diplomu profesora makar i iskrivljenoga hrvatskoga jezika i pravopisa, no koji su kadri izdati priručnik čistoga hrvatskoga jezika. Onakovga, kakav je bio prije, nego što su ga naši pisci, a napose novinari, počeli kvariti oponašajući beogradsko novinstvo.

Hrvatsko seljaštvo sačuvalo nam je hrvatski pučki govor, makar i u dialektima. Mislim da bi bila dužnost hrvatske inteligencije, da nam uskrisi i sačuva čisti hrvatski književni jezik." (Zato ja kada prepisivam neka pisma ili opise iz hrvatskih emigrantskih publikacija, tu i tamo, kada pisac članka u tekstu stavi srpsku riječ, ju do nje u zaporkama stavim našu lijepu hrvatsku riječ, kako bih čitatelja podsjetio da je hrvatski jezik desetljećima bio izložen "srbizaciji" pa su mnogi, i uz najbolju želju prilikom navike koristile tuđice, u ovom slučaju srpske riječi, mo. Otporaš.)

Što ovo sve skupa znači? ...

Kako vidite, "Napridak" drma sa vistima - i počinju se pokretati i oni, od kojih to, možda, nije bilo za očekivati. Naravski, ljudi hoće da budu "originalni" i ne će da priznaju pridnost "Napridku". Mene to ništa ne čudi niti smeta - jer to je "ljudski" ...

Dok ovako Maček (kojeg će, virovatno, sliditi njegovi slidbenici) dotle razvikani "oslobodilački predstavnici" (što se ne sumnjivo ovdje misli na pristalice HOP., mo) progone i čine sve (što) je u njihovoj moći, da me onemoguće!

Uza sve to ja koracam naprid i nastojat ću paliti iskricice dok god budem mogao - pa i usprkos pisama u kojima me se upozorava, da bi me "hrvatski rodoljubi" mogli umalatiti.

Smatram, da bi izdanje Knezovićeve "Gramatike hrvatskog jezika" ikavski bio događaj od dalekosnažne važnosti i svakako najbolja knjiga što bi se mogla u obranu i korist hrvatskog jezika obilodaniti. Pa budući da ja sam to ne mogu ostvariti, iskorištavam vašu ponudu od 4.X.1960.

Troškovi tiskanja za 1000 komada iznosili bi oko 500.- (pet stotina) dolara. Što se tiče pripremnih radova; korigiranja i drugog u vezi s tiskanjem, ja bih to obavio besplatno. Za otpremu i poštarinu, virujem da bih nekako smogao - pa makar da i s "Napridkom" za neko vrime "otegnem".

Molim Vas, dakle, da mi se u vezi s time čim prije javite, eda bi mogli pristupiti ostvarenju - i eventualno pridusristi druge, koji bi, možda, mogli dati svemu i neki drugi ton, koji nama ne bi bio najpovoljniji.

Za sad ništa više već srdačni pozdravi.

Čestit Božić i Sretna Nova Godina 1961.! Vama i cinjenoj obitelji.

S poštovanjem Vaš /Pere Tutavac/.

P.s.

Prid nekoliko dana vidio sam se s puk. Štirom. U razgovoru s njim saznao sam i neke novosti o "radu" i ulogama nekih buenosaireških "rukovodilaca" za vrime prošlog rata. Posebno u vezi sa slučajem Osijeka. Čudi me da to do danas nije objavljeno od strane onih, kojima je stvar poznata - jer se, možda, s time moglo spričiti mnoge neprilike u emigraciji. Ono što nije do danas učinjeno, tribat će učiniti čim prije, eda nam se u odlučnim časovima ne bi dogodilo teško i sudbonosno iznenađenje baš s one strane, otkuda se neupućeni najmanje nadaju.

(Kraj ovog pisma i što je najveća šteta da Pere Tutavac - ili netko drugi - nije iznio "**o kojem to slučaju iz Osijeka**" se radi, jer se to još ne zna. Sve podvučeno je u tekstu pisma. Ponavljam da je šteta da ovo pismo nije u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Mo. Otporaš.)

03-06-2015 03:27#488

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DIVIM SE TVOJOM ENERGIJOM O PISANJU H.N.O. I MAKSU LUBURIĆU

Dragi moj striče Mile drago mi je da radiš jer si sigurno tako zadovoljniji, iako mi malo fale informacije i tekstovi koji sad malo rjeđe stižu na e mail. Ti svakako spadaš u **OLEJADU** onih Hrvata koji su uspjeti iz zaborava izvući one potrebne povijesne stvari za koje mnogi Hrvati nisu znali. Hvala ti na tvom trudu i svemu što za nas mlade Hrvate pišeš i iznosiš. Ja ću ti za sada spomenuti neke stvari:

1. Hrvoja ću svakako pozdravit, ([Hrvoje je sin Pere Tutavca, mo](#)) a već sam mu i rekao za tebe.
2. Otpor je, moj striče, daleko od nepismenosti. Ja sam dugo proučavao sve o hrvatskoj emigraciji do čega sam mogao doći i evo ti moj razmišljanja možda malo i grubo sročeno.
3. HSS je bio izgubljen u vremenu i prostoru, prvo su spašavali jugoslaviju, a onda su kao bili za Hrvatskukasno brate.
4. HOP je bio potpuno uškopljen. Potpuno su zapustili revolucionarni rad i bavili su se pisanjem pjesama u organizaciji. HOP ni metaka nije ispalio.
5. Republikanci su bili filozofi i teoretičari, u redu i to treba, ali netko mora zasukat rukave i činiti nešto.
6. Jelić je imao ime i slavnu prošlost, ali njegovo djelovanje je bilo prilično besplodno.
7. Ciliga je bio filozof i sam nije znao što bi htio a što ne bi htio. On nije bio samo filozof nego i bivši boljševik.
8. HRB poštuju oni su se borili i umirali iako oko njih ima nerazjašnjenih pitanja.
9. Otpor je imao najpotpuniju platformu i programsku i revolucionarnu, pripremao se je za rat, izdavao najbolje tiskovine i izvršio veliki broj borbenih zadaća protiv Jugoslavije, a nije se bavio "bla, bla bla". da se ne zaboravimo da je i Nacionalno Pomirenje Originalno došlo iz Otpora, **zahvaljujući upravo Maxu Luburiću**, i na toj osnovi je stvorena moderna Hrvatska. Zato mislim da će se tek s protekom vremena početi sve više i više cijeniti uloga Otpora u državotvornoj borbi.
10. Šteta je da Junior ([drugi sin Maksa Luburića, Vjekoslav rođen 15 veljače 1957., mo.](#)) ne reagira kako bi trebao, no ja ne bih dizao ruke od njega.
11. To što ustrajem na Tutavčevu porijeklu je zato što i ja kao i on potječemo iz Slivanjskog krša. On je iz Dančanja, a ja iz Slivna ravnog (neretvanskog), a sve je to u par kilometara i spada u općinu Slivno pored Opuzena, pa mi ne zamjeri što sam tu malo i ljubomoran da nam ga se ne svojata iako on svojim djelom pripada svim Hrvatima, a ja ću svojom knjigom pomoći da tako i bude.

12. Što se Pjanića tiče ne treba mi nešto posebno nego je efendija zamolio preslike njegovih pjesama. Ja sam u onih 7. "**DRINA**" koje si mi poslao našao dvije: "Rastanak sa Gračanicom" i "Bitka na Medidji", te dva članka i tri slike. To sam mu kopirao i poslao.

13. Tebe molim da pretražiš ostale "**DRINE**" i ako je moguće kopiraš dijelove gdje su ostale njegove pjesme i ako bude fotografija ili članka. Ako stigneš?

14. , O sukobu Štira i Heffera imam brošuru koji si mi ti poslao, no u njoj Štir optužuje Heffera za suradnju sa komunistima, pa čak i za pokušaj ubojstva.

15. I na kraju možda i najvažnije. Pismo iz domovine. Vjeruj mi, ja ponešto znam o specijalnom ratu i psihološkom ratovanju. Takvo pismo je kako si i sam odlično primjetio moglo doći samo iz Udbine kuhinje. Jasno ti je da oni nemaju nikakvog razloga otkrivati istinu, nego upravo zamutiti vodi i prikriti trag. Zato sam prilično uvjeren da se radi o planskom dezinformiranju u cilju prikrivanja stvarne istine, no volio bih pročitati tekst pa ću ti reći više. Zato te najuljudnije molim da to pismo što prije staviš na internet tako da ljudi čitaju i da se upoznaju kakvim se je metodama Udba služila. (Ovdje se radi o jednom pismu koje je, po mojoj ocijeni poslano iz domovine i to iz Udbinih središta. pismo je bez datuma a poslano je na Ratka Gagru u Torinto početkom sedamdesetih godina. O tome pismu prijatelj Žarko Piše i pita. Mo. otporaš.)

Oprosti ja se ponovo raspisah, a znam da si prezaposlen. Odgovori kad budeš mogao. Bratski poZDrav tebi i strini Žarko.

Posljednje uređivanje od Bobani : 03-06-2015 at 03:31

07-06-2015 23:20#489

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Macelj: Hercegovački franjevci darovali XI. postaju križnog puta

Macelj: Hercegovački franjevci darovali XI. postaju križnog puta

Jedno od stratišta hercegovačkih franjevaca jest i Macelj, gdje su jugo-komunisti pogubili oko 13.000 Hrvata. Tu su svoj ...

08-06-2015 02:31#490

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO DRA. ANDRIJE ARTUKOVIĆA

(U kutiji i hrpi pisama Maksa Luburića pronađoh i ovo pismo dra. Andrije Artukovića kojeg je on pisao olovkom na običnom papiru veličine 21 i pol centimetar sa 14 centimetara. Kako sam u početku opisivanja ovih pisama rekao i naglasio da želim biti dosljedan, što god više je to moguće, originalnim pismima, zato donosim ove, iako, male detalje, mo. Otporaš.)

9 Jan (siječnja, mo)1958.

Dragi Ante ! (Ante Kršinić, (1917-1995) mo)

Ovaj čas pročitah u Danici (novina hrvatskih Franjevacu koju su oni izdavali u Chicagu, mo) da vlč. Cecelja (Vilim Cecelja (1909-1989) Poglavnikov osobni ispovijedaonik, emigrant, dobrotvorac, mnoge Hrvate spasio a još više je onih koje je pomogao, mo) stiže tamo k Vama. (U San Francisco gdje je živio Ante Kršinić, mo.) Molim Te poduzmi Ti i svi što hrvatski misli i osjeća, da se ovog divnog, svetog i uzor svećenika i rodoljuba što bolje primi i dočeka, da sa svojom svetom misijom što bolje uspije. To je jedan od onih najuzornijih svećenika što ih u emigraciji imamo. Ne žali truda, jer ćeš učiniti za Boga i Hrvatsku neopisivo mnogo.

Tebe i sve Tvoje drage i mile grli Vaš Andrija.

Napomena:

Kako sam u emigraciji od 1957. godine, moglo bi se reći da već - ako već ne - mislim i osjećam "emigrantski", drugim riječima, da me je "**ustaška emigracija**" odgojila. Ako je to tako, onda moj roditeljski odgoj na mene i moju mladost uopće nije utjecao, što u potpunosti nije istina. Mene je moja majka najprije rodila kao Hrvata, tek par dana kasnije stavila na mene vjersko obilježje, u ovom slučaju katoličko. Moglo je to biti i ne znam koje drugo, ali on **KRVNO** je hrvatsko. Zato me sada, dok ovo pišem, 8 lipnja 2015 godine uistinu zanima kako na sva ova pisma, izražaji u ovim pismima, ljubav za Hrvatsku koja se izražava u ovim pismima, kako misli današnje hrvatsko pokoljenje. Upravo je to taj razlog zbog kojeg iznosim ova pisma. Sve što sada želim reći je to: **ČITAJTE OVA PISMA, DRAGE MOJE HRVATICE I DRAGI MOJI HRVATI!** Vaša je budućnost! Koliko god Hrvatska pripada Vama, toliko i Vi pripadate HRVATSKOJ.

10-06-2015 04:15#491

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OVA PISMA PRIPADAJU - BOK UZ BOK - PISMIMA MAKSA LUBURIĆA

(Ova pisma sam jučer, 8 lipnja 2015. primio od vrlo državotvorne Hrvatice iz Zagreba. Pošto su pisma kao pisma vrlo zanimljiva i od velike povijesne istine, smatram da ova pisma pripadaju pismima: **PISMA MAKSA LUBURIĆA**. Zato ih stavljam ovdje kao dio tih pisama. Pošaljiteljica pisama me je zamolila da ih stavim ovdje uz ove opise, jer, kako ona kaže, da tu i pripadaju. Otporaš.)

1. Milivoj Reizer rodom je iz Zagreba, a obiteljskim podrijetlom iz Samobora. Po struci je bio profesor, radio je u školi, no bio je i umjetnički nadaren, pa je pisao pjesme i svirao glasovir.

Središte njegova života bila je njegova mlada obitelj, supruga, također profesorica, te njihova malena djevojčica. - Bio je slabog vida, nosio je naočale i tijekom rata nije mogao biti vojnim obveznikom. Godine 1944. pozvan je da kao domobran služi u časničkoj knjižnici, u Osijeku, gdje je obitelj tada živjela. - 1945., kada su u Osijek došli partizani uhićen je i zatvoren, a u lipnju je potjeran u dugu sužanjku povorku koja je krenula prema Slavanskoj Požegi. Od tamo se, po jednom svećeniku, uspio javiti supruzi. - - - Puno godina kasnije, 1991., kada je u Hrvatsku došla demokracija, kćer je dala oglas u listu „Domobran“, tražeći kakvu obavijest o ocu, koji se nikada nije vratio kući. Doista, javili su se očevidci i supatnici iz nesretne 1945. i odveli je u Slavansku Požegu, na negdašnju pustaru Valerovac. Ispričali su joj da je to bilo jedno od mjesta mučenja, te da su partizani tu ubijali one koji više nisu mogli hodati. A dalje nije mogao ni Milivoj Reizer ... A nisu ubijali hicima, već udarcima bata po glavi ... Jedan od očevidaca, tada petnaestogodišnji Ivan Vuković, morao je krvave leševe tovariti na svoja kola i odvoziti ih zakapati u Gornje Emovce. - - - Milivoj Reizer ubijen je 14. 6.1945., skupa s oko 220 drugih ljudi, a dan nakon što je napisao ovo pismo:

Zlatno i jedino srce moje!

Nalazim se u Požegi i još pomoću starog poznanstva strica Vladimira dobio sam izvrstan objed i ljekarije iz apoteke, opijum, jer mi krv ide neprestano. Nalazim se u bijednom stanju, mršav sam ko pas nakon 100 km general maršal ali se nadam i molim se Bogu grčevito da me spasi. Sada idem u logor požeški 37 000 zarobljenika domobrana. – Zlato moje, bijem najveću bitku moga života u punom smislu riječi za Tebe, zlato moje, anđelu moj. Bog nas čuvaj!

Zlato, zlato moje! Tebe i Vericu grli, cjeliva do groba Tvoj Milivoj! Zlato ja sam jak, jer su me patnje očeličile, dnevni marš od 50 km ojačah, ja ću podnijeti sve da padnem pred Tebe na koljena jedanput i da ti uskliknem Zorica, za Tebe sam dalje živio.

Grli Tebe i Vericu Tvoj
Milivoj

2. Gospođi Zorici Draksler uspjela je iz Maribora u Zagreb stići poruka supruga Drage Drakslera. Sam pošiljatelj nikada nije stigao svojoj kući. Obitelj ne zna kakvom je smrću i gdje svoj život završio njihov suprug i otac.

24. 5. 1945

Draga Zorice!

Nalazim se sa Hoffmanom u logoru u Mariboru. Zdravi smo. Kada ćemo stići u Zagreb ne znam. Mi sada smo zarobljenici. Sve dobro. Voli Te Tvoj
Drago

3. Jure Radman, bogoslov sarajevske biskupije, rodom iz Svilaja u Bosanskoj Posavini, pisao je početkom prosinca 1946., majci Mariji Radman, iz logora u Zenici. Komunističke vlasti ubile su ga nekoliko dana kasnije, 8. 12. 1946. - Majka je pismo čuvala pola stoljeća kao najveću svetinju te se od njega nije odvajala ni u teškim izbjegličkim danima, devedesetih, kada je morala napustiti Svilaj Imala ga je uz sebe i u času svoje smrt, u studenom 1995., u Slavanskom Brodu. - - U župi Svilaj bilo je 1945. godine 700 majki koje su oplakivale svoju djecu, a u cijeloj Bosanskoj Posavini bilo je tisuće majki.

Draga i mila majko!

Niti jedna dlaka s čovječe glave ne spada bez Božje volje, kaže se u Svetom pismu. Pa ni moj mladi život ovozemaljskog svijeta ne ide sigurno bez Božije volje, tj. Bog je tako htio da ja evo sada svoj život polažem na oltar domovine. Draga majko, nemoj samo kukati i jadikovati nego budi prava

majka Hrvatica i katolkinja te zahvali Bogu i strpljivo podnosi tu žrtvu da si morala dati i drugog sina na oltaru vjere i domovine ... Ne zaboravi majko da ćemo se jedanput sastati gore kod našeg dragog Isusa Krista i njegove presvete majke Djevice Marije. Ja odlazim u nebo djedu, baki, ocu, bratu i ostalim nebrojenim rođacima, gdje ću skupa s njima i Vas dočekati ... Draga majko, nikoga ne krivite radi mene niti tražite osvetu, nego na koljenima molite Boga za spas naših duša i za svoju daljnju sreću kroz život ... A sada zadnji put pozdravljam i u duši cjelivam tebe slatka i mila majko, zatim svoju dragu braću i sestre: Stijepu, Božu, Matu, Seku, Anđu, Antu i Niku. Pozdravite svu familiju, svu milu i dragu rodbinu i molim da mi oprostite, a ja vama opraštam ... Primi moj zadnji pozdrav i češće me se sjeti u molitvi, ti, kao i čiča Franjo. Pozdravljam Mirka i Sofiju i cijeli Svilaj. Zamoli paroka neka za moju dušu rekne svetu misu. Ostajte s Bogom!

Jure

4. Stjepan Štroman, rođen u Vukovini pokraj Velike Gorice, bio je mladi svećenik Zagrebačke biskupije. Zadnje dvije ratne godine služio je kao kapelan u Mariji Bistrici. Početkom svibnja 1945. krenuo je pred komunistima, progoniteljima Crkve, prema Zapadu. Iz logora u Wiktringu Englezi su ga izručili jugoslavenskim partizanima te je u jednoj od strašnih i tužnih kolona tjeran natrag u Jugoslaviju. Na Duhove 1945. gvardijan franjevačkog samostana u Krapini o. Ostijan Ostrognaj među jadnicima koji su stajali pred mjesnom školom uočio je skupinu svećenika i odveo ih u samostan da se okrijepe, a što su partizanski stražari u tom času bili dozvolili. U toj je skupini bio i Stjepan Štroman. – Svećenici su u samostanu boravili do 4. lipnja. Te je večeri u cijeloj Krapini odjednom nestalo struje, a uskoro zatim partizani su jednim starim kamionom došli pred samostan. Ukrcali su 11 svećenika i 9 bogoslova, rekli im da ih voze na saslušanje te da će poslije toga biti prebačeni u Varaždin. Taj je kamion neko vrijeme vozio cestom, no onda je naglo skrenuo izrovanim putom prema gustim Maceljskim šumama. - Svećenici su slutili svoj kraj. - Iz kamiona su počeli bacati djeliće krunica, medaljice, lančice i osobne dokumente, da označe svoj posljednji ovozemaljski put. Dvanaesti svećenik, koji je 4. lipnja bio teško bolestan i nije tada bio ukrcan u kamion, odveden je i ubijen 7. lipnja. – Stjepan Štroman javio se 3. lipnja 1945. svome stricu:

Dragi striče!

Još uvijek sam kod Ozne. Doduše, taj logor je vrlo ugodan jer smo u samostanu franjevaca, služimo svete mise i ostalo svoje slobodno vršimo. Samo jedno ne znamo: kako dugo će to trajati i kakav će svršetak imati. Ta neizvjesnost me malo uznemiruje. Pozdravi sve moje kod kuće, pozdravljam Tebe i tetu,

Vaš Štefek

5. Dragutin Đurić, rodnom iz Nove Gradiške, po struci je bio sudac, no bavio se i publicistikom te glazbom. Bio je oženjen i imao je malenoga sina, Tomislava. U danima povlačenja krajem travnja 1945 nije pred partizanima i komunistima htio napustiti Zagreb i Hrvatsku. Roditeljima je 7. 5. 1945. napisao: „Ostao sam u Zagrebu, nisam imao snage otići iz domovine, pa što Bog da ...“ - U Zagrebu je stanovao kod znanaca. - - 15. svibnja prolazio je Jelačićevim trgom te susreo jednog partizanskog oficira, svog školskog kolegu iz Nove Gradiške. Partizan je bio iznenađen da ga vidi da je u Zagrebu, da nije emigrirao, te je pokazao prijateljske namjere da mu pomogne regulirati status. Poveo ga je u Petrinjsku ulicu, gdje je bilo sjedište Ozne, no isti čas čim su tamo stigli, dao ga je uhititi. – - Dragutin Đurić je iz zatvora na Savskoj cesti obitelji slao pisma, zahvaljujući jednom stražaru koji ih je nosio Dragutinovim prijateljima u susjednu ulicu, u samoj blizini zatvora, a koji su ga za to nagrađivali novcem i cigaretama. Prijatelji su pisma prosljeđivali obitelji Đurić, koja je svaki tjedan iz Nove Gradiške dolazila u Zagreb. – U Slavonskoj Požegi, gdje je Dragutin Đurić tijekom rata radio, građani su, pa i Srbi i Židovi, potpisivali veliku peticiju moleći pomilovanje. Ništa nije pomoglo. -- U rujnu 1945. Dragutin Đurić pisao je svojim:

Strepimo kada će otvoriti vrata i jednima donijeti život, drugima smrt. Gdje ste mili moji? Bože pomози u ovoj smrtnoj mucі. Ležimo bespomoćno na daskama i čekamo sudbinu. Majko Božja! – Čujemo da će patnaestorica ići na novi postupak. Bojimo se da je to strijeljanje. Pomози Bože! Nevin sam ...

... Bojim se zadnjeg časa. Ne znam kako se to vrši ...

30. listopada 1945 napisao je:

Prozvan na streljanje. 30. 10. 45. Bog Vas čuvao.

Drago.

6. Seljak Ante Vranešić, iz sela Ribnika kraj Gospića, otac šestogodišnjeg Ivana, četverogodišnje Marije te tek rođene Ane, uspio je 5. lipnja 1945. iz gospićkog zatvora svojoj ženi Kati poslati ovo pismo:

Draga Kate,

Evo pišem nekoliko besida da znaš što je sa mnom. Doša je Gajo i pritužija da sam iša sa Stipanom u Počitelj i svuda i da sam čeka Stipu Martičina i bacio bombu na njega i puca i da sam sa Josom Staniščinim širio ustaške vijesti evo u toliko da znaš što me skida sa ovoga svjeta sutra idem na sud znam da sam gotov polak drugi ali da oče da odmah da ubiju jer je teško čekati 15 dana svakakvi muka. Molim te na djecu mi pazi koliko se dade daćeti dosta biti da sam i ja s tobom a kamoli sama neka dušman živi naopako mu bilo znam da sam čiste duše. Teško ću Ivana pregoriti ali što ću mu ja gdje ostaje. Pozdrav tebi Kate Ivanu Mariji mojoj Ani Kati Mariji Mari kogod pita za me odlazim prav na onaj svit. Bog zauvik.

Ante

7. Ante Gadžo, rođen 1919. u Ljubuškom, završio je gimnaziju na Širokom Brijegu, a tada i Višu ratarsku školu u Križevcima. Uoči rata vodio je Otkupnu duhansku stanicu u Širokom brijegu. Početkom 1941. uhitili su ga, skupa s nekoliko drugih uglednijih ljudi, Talijani, koji su tada bili zaposjeli taj dio Hercegovine. Optužili ga da je posjedovao oružje - mada su kod njega bili pronašli tek jedan zastarjeli pištolj. Ubrzo su ga i pogubili. Ante Gadžo stradao je dakle od fašista, i to zato jer su ovi na sve načine, radi svojih interesa, nastojali slabiti Hrvatsku državu. – Prije smrti napisao je ovo pismo:

Dragi moji!

Evo na čas prije nego ću poći skrušen pred Spasitelja, nevin, sjećam se i mislim mnogo na Vas, kao i sve ove dane u duhu Vas gledam i ako ne mognem drugačije pozdravljam se sa Vama i molim Vas kao dobar sin i brat da mi oprostite sve moje greške koje sam hotice ili nehotice učinio. Dragi moji roditelji, mila mama i tata, sve seke i braća, djeco i ostali, za menom nemojte biti žalosni ja idem pred lice Božje, samo pazite sebe. Nisam se nadao na ovo, ali nek se vrši Božja volja. Dragi moji molim Vas nemojte sebe patiti i mučiti mislima na mene. Molim Vas ako se mogne moje tijelo prevesti u Ljubuški da i ono bude uz Vašu blizinu, kao što će duh moj biti s Vama. Mamu, tatu, Katicu (molim pazite je) Milu, Ljubicu, Franu, Zvonku, svu djecu, Ivu i Stipovana i sve naše puno voli i u duhu ljubi i pozdravlja Vaš iskreni i odani, Ante

Za stvari sam molio da se pobrine fra Vojo Mikulić, koji nas je ispovjedio i pričestio. Sve vas voli i

Ijubi

Ante, Jure Gadže, Ljubuški

8. Partizani, koji su u rujnu 1943. privremeno zauzeli Senj, zatvorili su veliku skupinu rodoljuba koje su uspjeli uhvatiti. Ljude su mučili i pravili se da provode suđenja. Poznato je da su za tu patnju nevinih ljudi odgovorni partizani kotarskog i gradskog partijskog komiteta Ivica Radetić i Tome Strižić. - - U nedjelju, 26. rujna 1943., poslije blagoslova u Senjskoj katedrali, biskup Viktor Burić i veći broj vjernika uputio se u obližnju ulicu do zatvora u kojem su se nalazili njihovi sugrađani i rođaci. Na prozore s rešetkama popeli su se blijeđi ljudi, koji su već znali da će biti smaknuti. Kroz rešetke su nastojali bacati sitne predmete koje su imali sa sobom, i molili okupljene da ih predaju njihovim obiteljima. Sam biskup Burić zatvorenici je, kao jedino što je mogao, podijelio otpuštenje grijega. - Ivica Katalinić, koji će sljedeći dan, 27. rujna 1943., biti strijeljan, tom je prilikom kroz zatvorski prozor uspio baciti komadić papira, na kojem je svojoj ženi, odnosno ocu, olovkom pisalo:

Draga Seko!

Reci majki da sam miran, izmolili smo kunicu i pokajanje, za žive i mrtve, Bogu smo se preporučili, pravedni umiremo i to nas tješi, neka majka bude mirna i neka moli Boga i ništa drugo.

Dragi tata, zadnja mi je želja da mi budeš dobar Branki i Seki. Još jednom zadnji zbogom!

Vaš Ive

9. Ivica Sučić, rođen 1925. u Livnu, maturant Franjevačke gimnazije u Visokom te zatim tijekom rata hrvatski vojnik, „suđen“ je – naravno, za ništa - skupa s mladim sarajevskim svećenikom Ivanom Čondrićem, na smrt. Iz sarajevskog je zatvora 24. siječnja 1946., svom prijatelju Dušku Kutleši, na adresu Turbaši 38, Livno, poslao ovo pismo:

Sarajevo, 24. 1. 1946.

Dragi prijatelju Duško!

Rastali smo se davno, davno ali ne mogu Te nikada da zaboravim, a pogotovo sada, kad mislim na svoju minulu mladost, na protekle dane koji su bili sretni za nas. Sada, u ovim posljednjim časovima svog života, sjećam se Tebe i ostalih prijatelja i dobrih kolega. Jučer su nam nekolicini pročitali smrtne osude! Duško bili smo dobri prijatelji, dobre kolege, zato mi oprosti ako sam te uvrijedio. Duško ja umirem, Ti ostaješ i živim u Tebi. Primi mnogo pozdrava posljednjih od svog neumrlog Ivica Sučića.

10. Tomislav Sertić rođen je 1902. na Udbini. Tijekom drugog svjetskog rata bio je hrvatski časnik. Predan je Englezima skupa s oko osam stotina hrvatskih vojnika i civila, u Krumpendorfu u Austriji, 18. svibnja 1945.. Mogao je pobjeći, no vjerovao je u kakvu, takvu pravdu. S većom skupinom hrvatskih časnika sproveden je do Zagreba, a onda i do Beograda. Na beogradskim ulicama hrvatski su časnici doživjeli kamenovanje, te je tom prilikom kamenjem ubijen pukovnik Ivan Niderlender. U kolovozu 1945 održano je „suđenje“, i tada su svim tim ljudima izrečene smrtne kazne. - U Beogradu, u logoru na Banjici Tomislava Sertića posjećivala je, te mu nosila hranu, sestrična Zdenka Sertić. Ona je dobivala propusnice preko svojih komunističkih umjetničkih veza, jer je već tada crtala za AFŽ te poznavala nove utjecajne ljude. Uspjela je doći do Augustinčića, do Šubašića, pa i do samog načelnika Generalštaba Arse Jovanovića. No, naravno, sve bez uspjeha. Tomislav Sertić napisao je i predao, preko zatvorske cenzure, Zdenki Sertić nekoliko pisama. - Strijeljan je 22. rujna 1945.

Draga Zdenka,

Jučer sam primio pakete što si mi ih poslala. Isto tako primio sam nekoliko poslanih riječi. Tako za čas izgubim osjećaj realnosti. Ja Ti se ne mogu, a može biti i neću moći nikada zahvaliti. Ali vjerujem da će Ti uspomena na mene biti ljepša od zahvalnosti, koju pruža proza života ... Želio bih Ti povratiti sve stvari koje si mi poslala ... Knjige bi mi prije dobro došle, ali sada je prekasno ... Pozdravi sve moje rođake i prijatelje. S lijepim mislima i srdačnim pozdravima
Tvoj Tomica

11. Mime Rosandić, rodom iz Gospića, časnik, inženjer šumarstva, ovako je pisao svojim malenim kćerima, prije negoli je iz izbjegličkog logora u Fermu, 1948., u skupini Božidara Kavrana, krenuo u okupiranu Hrvatsku s nadom da bi mogao pomoći organizirati otpor protiv komunističke jugoslavenske vlasti. Doživio je, kao i njegovi sudrugovi, izdaju, jeziva mučenja u zatvoru na Savskoj cesti u Zagrebu, te osudu na smrt vješanje. Mnogi od stotinjak ljudi iz ove skupine na koncu i nisu vješani ili strijeljani, već su zvjerski ubijani u ćelijama i na drugim skrivenim mjestima. Za grobove ovih junaka se ne zna:

Draga Anera, Mara i Ika, ([Mislim da je dr. Ante Čuvalo oženio kćer Mime Rosandić Ika-u. To treba provjeriti. Mo. Otporaš](#))

Eto vaš čekan ode za svojom zvijezdom, a drugačije to i nije moglo biti. Nama je domovina iznad svega i tome se pokoravamo. Neka i vama, dico moja, to bude u vašem životu iznad svega, i tim putem i naši stari kročiše i mi u njima gledamo svoj uzor. Providnost nam je odredila taj komad hrvatske zemlje da ju štitimo, da ju branimo i sačuvamo našim pokoljenjima.

Zato vaš čekan nije mogao drugačije, a vi mu, moje drage curice, oprostite, što vas je ostavio sirotama. Uzdajte se u Boga, slušajte vašu majku i ostanite svojoj Hrvatskoj vjerne.

Vaš čekan Mime ([Mime Rosandić, ministar u Vladi Nezavisne Države Hrvatske. Njegova kćer Nada udata Šarić je bila prva poslanica RH u Argentini. Mo. otporaš.](#))

12-06-2015 03:55#492

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŠTA BI NA SVE OVE MANIPULACIJE REKAO MAKS LUBURIĆ, GENSRA DRINJANIN!?**VELIKA PRIJEVARA U JASENOVCU**

Objavio/la: Krešimir K ([prenosim sa portala Kamenjar.com. Otporaš.](#))

Nadnevak: Lipanj 11, 2015

in: U potrazi za Istinom

1 Komentar

VELIKA PRIJEVARA U JASENOVCU**Kako se krivotvori jasenovački popis žrtava!**

Istraživači okupljeni u Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, poznavajući logorski sustav i život u ratnom sabirnom i radnom logoru Jasenovac, znaju da je popis jasenovačkih ratnih žrtava činjenično neutemeljen i lažan. Iznoseći u javnost pojedina imena koja nikako ne spadaju u taj popis to su dostatno pokazali. No, popis i dalje stoji. Doduše, početkom mjeseca travnja bio je onemogućen pristup, ali nakon nešto manje od mjesec dana popis je opet dostupan javnosti. Onemogućavanje pristupa bilo je protumačeno kao pozitivna reakcija zaposlenika JUSP-a Jasenovac na novinsku nizanku Tomislava Vukovića u “Glasu Koncila”, u kojoj je iznio podatak o 14 tisuća “kloniranih”, tj. umnoženih žrtava. No, nakon omogućavanja ponovnog pristupa popisu, nije uočeno da bi se na njemu dogodile kakve promjene, sve do 1. lipnja navečer. I dalje se sastojao od 2095 mrežnih stranica, s 40 popisanih imena na svakoj stranici, osim na posljednjoj, na kojoj je popisano sedam osoba. Dakle, i dalje popis ima 83.767 popisanih osoba kao ratne krvne žrtve jasenovačkoga logora.

Kako je moguće da se na tom popisu, koji je financiran državnim novcem Republike Hrvatske, dakle svih nas poreznih obveznika, nalazi 14 tisuća “kloniranih žrtava”? Može li se u tu činjenicu uvjeriti svaki korisnik omrežja? Je li se to “kloniranje” dogodilo nekim nespretnim računalnim potezom ili je to plod nečije namjere? Je li je to poznato ravnateljici i zaposlenicima Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac? Je li se to “kloniranje” dogodilo s njihovim znanjem ili ne? Imaju li oni odgovornosti u tome? Kad je riječ o odgovornosti, treba znati da se ne radi o neznatnoj stvari. Radi se o 14.000 navodnih žrtava kojima se opterećuje vlast ND Hrvatske, a posredno i cijeli hrvatski narod. Ako je netko namjerno proizveo tih 14.000 žrtava, a one u stvarnosti ne postoje, radi se o klevetanju hrvatskoga naroda, za što bi trebalo snositi vjerojatno i kaznenu odgovornost.

S ovim se pitanjima suočavam već duže vremena. Tek sam prije nekoliko dana našao odgovor na njih. Želim ga priopćiti cijeloj hrvatskoj javnosti. Usredotočujući se na 443 osobe s prezimenom Bogdan, a zatim i na 141 osobu s prezimenom Božić spoznao sam veliku krivotvorinu, odnosno tri velike prijekove koje nam nude radnici JUSP-a Jasenovac. Namjerno upotrebljavam riječ osobe, a ne žrtve, jer kao što dokazujem ovim člankom, ne radi se o jasenovačkim žrtvama, već o nekim osobama, koje možda jesu žrtve, a možda nisu, koje su možda bile u Jasenovcu, a možda nisu, od kojih su neke možda završile život u Jasenovcu, a najveći broj zasigurno nije.

Presnimio sam stari popis pa mi je lako usporediti

Baveći se posljednjih godina intenzivnije pitanjem Jasenovca u našoj hrvatskoj povijesti i sadašnjosti češće sam navraćao na digitalni popis jasenovačkih ratnih žrtava na mrežnom sjedištu JUSP-a Jasenovac (www.jusp-jasenovac.hr). Taj popis predstavlja obogaćeno izdanje takvoga popisa koji je tiskom objavljen 2007. godine (Smreka, Jelka; Mihovilović, Đorđe. “Poimenični popis žrtava koncentracijskog logora Jasenovac, 1941.-1945.”, s nadnaslovom: “Istraživanja Spomen-područja Jasenovac do 31. kolovoza 2007.” Prvo izdanje. Niz: “Banalnost zla”. Nakl. Spomen-područje Jasenovac. Jasenovac, 2007., 1888 stranica). U tom su popisu, dakle, do 31. kolovoza 2007. popisane 72.193 umorene žrtve (str. 9). Na kraju uvodnoga teksta priređivači su napisali kako će se nastaviti rad na izradi tog popisa, jer smatramo da je svako ime, svaka osoba koju otmemo zaboravu, garancija da se zlo koje se zbivalo u 1337 dana pakla ustaških logora Jasenovac nikada i više nigdje ne ponovi (str. 40). Neposredno prije toga priređivači pozivaju: Upravo zato što je [popis] javan, izložen je kritici i sudu, stoga ponovno pozivamo javnost, rodbinu i prijatelje žrtava ustaških logora Jasenovac da nam se obrate s eventualnim primjedbama i dopunama kako bi Poimenični popis žrtava koncentracijskog logora Jasenovac zajedničkim trudom učinili što točnijim i potpunijim (str. 40). Taj poziv zvuči lijepo, ali je neiskren. S njime se želi samo skriti kriminalno umnažanje nepostojećih žrtava, što se dogodilo u digitalnom obliku toga popisa.

Kako bih lakše proučavao digitalni popis, koji se sada razlikuje od tiskanoga za više od 10 tisuća žrtava, počeo sam ga 16. svibnja presnimavati na vlastito računalo. Nekome može izgledati nevažan ovaj nadnevak, kao i drugi nadnevcu u ovom članku, ali ih je potrebno navesti, jer se digitalni

jasenovački popis gotovo svakodnevno mijenja.

Za razliku od tiskanoga popisa, u kojem su sve osobe poredane abecednim redom po prezimenu i po imenu, digitalni popis bio je do 1. lipnja abecedno poredan samo po prezimenima, dok su imena unutar pojedinog prezimena bila razbacana nasumce. To nije bila posljedica neznanja ili ne vještine upravitelja (administratora) tog mrežnog sjedišta, već namjerno odabrana mogućnost kako bi se njome zametnuo trag “kloniranim žrtvama”. Druga stvar koju je važno istaknuti u svezi s popisom, bilo tiskanim, bilo digitalnim, jest ta da uz pojedine osobe nije naveden njihov redni broj, a u digitalnom obliku nije vidljiv ni prepoznavajući broj upisa. Zbog tih dvaju obilježja – razbacanost imena i nedostatak bilo kakve brojčane oznake – popis od sadašnjih 83.767 osoba podložan je velikim manipulacijama, što se trajno i događa.

Digitalni popis sastoji se od 2095 stranica, a na svakoj stranici nalazi se popisano 40 osoba, osim na posljednjoj stranici, na kojoj je popisano samo sedam osoba. Dakle, na cijelom se popisu nalazi 83.767 popisanih osoba ($2094 \times 40 = 83.760 + 7 = 83.767$). U ožujku 2013., kao što je navedeno na samoj mrežnoj stranici JUSP-a Jasenovac, bilo je popisano 83.145 žrtava. Dakle, u dvije godine popis je narastao za 622 žrtve.

Koje su to nove žrtve? Nema novih žrtava, jer broj od 72 ili 83 tisuće prema svim dosadašnjim saznanjima daleko nadmašuje stvarni broj jasenovačkoga ratnoga logora, pa se kod unosa svih “novih žrtava” radi o “kloniranju” već postojećih popisanih osoba. Kako je to moguće? To je učinjeno uz pomoć proizvođača računalnoga programa u kojem su žrtve popisane, a zasigurno po uputama radnika JUSP-a Jasenovac.

Dakle, popis se sastoji od 2095 stranica. To je veliki broj stranica, a još veći broj popisanih osoba! Tko će ih provjeravati, mislili su, valjda, sastavljači popisa. A provjera nije jednostavna! Na računalnom sučelju popis počinje s Džemalom Abadžićem (na prvoj stranici), a završava s Terezijom Žužić (na 2095. stranici). Na vrhu svake od tih stranica postoje polja za pretragu, tako da se upiše prezime, ime, općina rođenja, mjesto rođenja ili godina rođenja, ili samo jedan od tih podataka. Naravno, da će svatko rado koristiti tu tražilicu. Ako se upiše prezime i ime neke osobe koja na popisu postoji, rezultat pretrage bit će upravo ta osoba. Ako se upiše samo prezime, rezultat pretrage bit će sve osobe s dotičnim prezimenom. Većina se ljudi zadovoljava s tom ponudom i dobivenim rezultatima.

No, iza te tražilice krije se prva velika prijevara. Ako postoji više osoba s potpuno istim podacima (a to je slučaj kod “kloniranih” osoba), rezultat pretrage bit će samo jedna osoba s dotičnim podacima. Uzmimo primjer. U tiskanom poimeničnom popisu nalazimo sljedeću osobu: Bogdan (Mato) Sofa, 1911.-1941., Veliko Trojstvo, Bjelovar, Romkinja. Ubijena od ustaša 1941. u logoru Jasenovac na neutvrđenom stratištu. Napomena: SZSJ64 (str. 227).

Kad u tražilicu upišemo, pod prezime: Bogdan, a pod ime: Sofa, dobit ćemo istovjetne podatke kao i u tiskanom popisu, i to samo jednom.

Ako nastavimo znatiželjno tražiti izvornu stranicu na kojoj se nalazi Sofa Bogdan, odnosno na kojoj se nalaze svi ti Bogdani, to je moguće učiniti “pješice”, odnosno listati stranicu po stranicu, ili nasumce upisujući broj stranice, pa na što naiđemo – naiđemo. Tražeći Bogdane malo naprijed, malo nazad, ustanovio sam da se nalaze popisani na 12 stranica (164.-175.). Tu nalazimo popisano sveukupno 443 osobe s prezimenom Bogdan. Do 1. lipnja imena nisu bila složena abecedno, već su bila razbacana nasumce. Među njima smo do tog dana mogli naći sveukupno sedam istovjetnih upisa Sofe Bogdan (na str. 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171), kao i mnoge druge umnožene osobe.

Dakle, prva velika prijevara sastavljača digitalnoga jasenovačkoga popisa i radnika JUSP-a

Jasenovac koji na tom popisu rade, kao i ravnateljice Nataše Jovičić, pod čijim se ravnateljstvom takav popis sastavlja, sastoji se u tome što pretraga daje jedan rezultat, a stvarno stanje na izvornim stranicama je drugo.

Druga velika prijevarena odgovornih osoba jest zamisao i ostvarenje umnožavanja jednih te istih osoba, o čemu je pisao Tomislav Vuković, pa je ustanovio, kao što je već navedeno, da se na tom popisu nalazi 14 tisuća “kloniranih” žrtava. Radnici JUSP-a Jasenovac su ili dobili nalog od nekog nastranog autoriteta ili su si sami postavili za cilj da upišu što više jasenovačkih žrtava, bez obzira na njihov stvarni broj. U tom prljavom poslu nije im predstavljalo nikakvu poteškoću ni umnožavati jedne te iste osobe. Da su to činili svjesno, svjedoči način rada računalnoga programa koji je imena razbacivao nasumce, a preko tražilice je nudio samo jedan upis jedne osobe, premda se u popisu nalazila više puta upisana. Sve ovo o čemu pišem, vrijedilo je do 1. lipnja. Naime, tijekom toga dana sve je na digitalnom jasenovačkom popisu izgledalo tako. O tome sam upoznao svoje suradnike na poslu, koji se tome nisu mogli načuditi, kao ni ja osobno. No, sutradan dolazi na posao jedna suradnica, koja je svoju spoznaju navečer 1. lipnja htjela podijeliti sa svojim suprugom, te mi kaže da na popisu više nema umnožene Sofe Bogdan, već je upisana samo jednom. Isto tako, imena više nisu razbacana nasumce, već su uredno složena abecednim redom. Pristupih odmah provjeri i ustanovio sam da je upravo tako kako mi je suradnica ispričala. Što se dogodilo?

Na popisu 167 stvarnih osoba Bogdan pojavljuje se 443 puta

Tu dolazimo do treće velike prijevere. Naime, Vukovićevo javno obznanjivanje krivotvorenoga popisa s 14 tisuća umnoženih žrtava, dovela je radnike i ravnateljicu JUSP-a Jasenovac u neugodan položaj iz kojeg su se nastojali izvući. Nisu priznali pogrešku, a još manje očitu prijeveru. Jednu prijeveru zamijenili su drugom. No, u laži su kratke noge, kaže narodna poslovice. Tako su i radnici JUSP-a Jasenovac uhvaćeni u laži.

Zahvaljujući činjenici da sam 16. svibnja presnimio više desetaka stranica jasenovačkoga popisa, pa i onaj dio koji sadrži osobe s prezimenom Bogdan, sada sam taj “stari” popis mogao usporediti s novim popisom od 2. lipnja. Prva provjera bila je ustanoviti broj popisanih osoba. Stari popis – 443 osobe, novi popis – 443 osobe. Kako je to moguće, kad je stari popis smanjen, barem za šest umnoženih upisa Sofe Bogdan. Nije preostalo drugo nego usporediti svaki upis iz staroga popisa, bez abecednoga reda imena, s novim popisom na kojem su imena složena abecednim redom. Ustanovio sam, kao što je priloženo. Na starom popisu od 443 upisa, radilo se samo o 167 različitih osoba, a 276 upisa je “klonirano” ili umnoženo.

No, kako je riješen problem s novim popisom. Premda su “klonirani” upisi izbačeni iz popisa, on i dalje sadrži 443 osobe s prezimenom Bogdan. Umjesto izbačenih “kloniranih” osoba, u popis su bez ikakvih skrupula uvrstili nove, preuzevši ih iz Popisa žrtava Drugoga svjetskoga rata Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine, sastavljenoga radi odštetnoga zahtjeva upućenog Njemačkoj. Kod većeg broja tih novih osoba ustanovio sam da se u napomeni pozivaju upravo na taj popis Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije. Da su to stvarno jasenovačke žrtve, one bi se na tom popisu našle na početku njegova stvaranja, jer je taj popis Saveznoga zavoda za statistiku Jugoslavije osnovni predložak s kojim su radnici JUSP-a Jasenovac započeli sastavljanje popisa, a ne bi se na njemu našli tek ovih proteklih dana, kad je s njihovim imenima potrebno zamijeniti razotkrivene “klonirane žrtve”.

Jesu li radnici JUSP-a Jasenovac uspjeli proteklih tjedana ili mjeseci zamijeniti sve “klonirane žrtve”, nije moguće reći bez cjelovite provjere popisa. No, pretpostavljam da su to ipak učinili, jer je popis sada uređen potpuno po abecednom redu i nije moguće skriti “klonove”. Prigovor koji se mogao dosada pročitati i čuti u javnosti da jasenovački popis ima 14 tisuća “kloniranih žrtava”, sada više ne stoji, jer su oni izbačeni iz popisa. No, nitko razuman nije mogao ni sanjati da bi te izbačene “klonove” jednostavno zamijenili mnoštvom drugih osoba, koje zasigurno nemaju nikakve veze s

ratnim Jasenovcem. To nisam mogao vjerovati ni ja osobno. Dva mi je dana bilo potrebno da prihvatim tu mogućnost prijave kao dogođeno. Uspoređivao sam na sve moguće načine popisane Bogdane iz svibnja i popisane Bogdane iz lipnja. Sve usporedbe i sve računice govore upravo tako kako je opisano.

Kako bih bio siguran da nisam negdje pogriješio, da mi možda računalo nastrano radi, da sam možda nešto previdio ili slično, istu usporedbu starog i novog popisa učinio sam kod osoba s prezimenom Božić, kojih ima sveukupno 141. I kod tih je osoba uočljiva prijava, razmjerno manja, jer se radi o manjem broju osoba. Među njima sam pronašao 36 “kloniranih žrtava” koje su sada zamijenjene s 36 novih osoba, također preuzetih iz popisa iz 1964. godine.

Poštovani čitatelji, nažalost, ne mogu sve ovo provjeriti na svojim računalima, osim ako je netko prethodno presnimio cijeli ili barem dio digitalnoga popisa. No, nema nikakve sumnje da se prijava s jasenovačkim popisom dogodila i događat će se dokle god će JUSP Jasenovac ustrajati na svom antihrvatskom djelovanju.

Kad su pojedinci dosada upozoravali da se na jasenovačkom popisu nalazi neka osoba koja na njemu nikako ne smije biti, tada smo mogli vjerovati da je takva osoba na taj popis došla zabunom ili nekom pogreškom. Nakon ove spoznaje o svjesnom i namjernom laganju, namještanju i krivotvorenju, sasvim je jasno da se kod popisa ne radi o slučajnim pogreškama, već o zloj namjeri njihovih sastavljača.

Laž koju svi financiramo

Sve ovo što sam iznio jest zapravo banalno, a toliko nevjerovatno otkriće. Banalno je jer svaki korisnik omrežja mogao je i može provjeriti taj jasenovački popis, posebno ga iščitavajući. A otkriće je opet toliko nevjerovatno, jer tko bi se pošten nadao da će jedna javna ustanova, financirana javnim novcem svih nas državljana Republike Hrvatske, kao što je JUSP Jasenovac, krivotvoriti svoj glavni proizvod kojim nastupa pred javnošću, i to krivotvoriti na tako bezočan način da je gotovo nevjerovatno.

Radnici JUSP-a Jasenovac, tj. sastavljači tog popisa, a osobito ravnateljica Nataša Jovičić, pod čijim je ravnateljstvom taj krivotvoreni računalni popis sastavljen, trebali bi snositi vjerovatno i kaznenu odgovornost. Ravnateljica Nataša Jovičić sa svojim radnicima učinila je prema Republici Hrvatskoj i hrvatskom narodu nečasno djelo. Je li je to i kazneno djelo, trebale bi odlučiti mjerodavne vlasti, a osobito Državno odvjetništvo. U svakom slučaju, Nataša Jovičić s takvom nečasnom i kriminalnom radnjom ne bi smjela biti savjetnica Predsjednice Republike Hrvatske.

Kad smo ustanovili krivotvorenost poimeničnoga popisa, isprazno zvuči početno navedeni poziv za izradom što točnijeg i potpunijeg popisa. Očito je da namjera sastavljača nije točan i potpun popis, već stvaranje što većega popisa – nije važno što je lažan i krivotvoren, ali u duhu velikosrpske imperijalističke politike, koja se ne miri s postojanjem samostalne Republike Hrvatske. Višedesetljetna velikosrpska histerija oko Jasenovca uljuljala je velikosrbe i hrvatske Jugoslavene u pomisli da će preko laži o Jasenovcu vladati nad Hrvatima. Takvoj velikosrpskoj imperijalističkoj politici služe, nažalost, i današnji radnici JUSP-a Jasenovac s ravnateljicom Natašom Jovičić na čelu.

(Stjepan Razum, predsjednik je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac)

Prilog osnovnom članku:

Dio abecednog popisa osoba s prezimenom Bogdan koji se nalaze na jasenovačkom popisu žrtava. Jasenovački popis ne sadrži redni broj pojedine osobe, pa je za potrebu ovog prikaza ispred svake

osobe stavljen unutar uglatih zagrada njezin redni broj. Do 1. lipnja te su osobe bile jedine na jasenovačkom popisu koje su činile zbroj od 443 osobe s prezimenom Bogdan. Nisu bile poredane abecednim redom već razbacane po svih 11 stranica tog popisa (164-175). Na kojem su se mjestu nalazile i koliko je puta koja osoba popisana pokazuju brojke na kraju pojedinoga redka također unutar uglatih zagrada. Dok se one brojke ispred imena odnose na obnovljeni popis (vidljiv od 2. lipnja), dotle se brojke na kraju zapisa odnose na popis kakav je postojao do 1. lipnja. On nije više provjerljiv, ali je prije promjene skinut s omrežja i otisnut na papiru, pa je dostupan kod člankopisca. Uz ime donosi se mjesto i godina rođenja, te godina smrti, dok je mjesto smrti – Jasenovac, izostavljeno, jer je istovjetno kod svih upisa.

- [1.] Adam (Lijepa Greda, 1920.-1942.) – do 1. lipnja tri puta popisano [112, 144, 192];
- [2.] Adam (Gola, xxx-1942.) – do 1. lipnja samo jednom popisano [21];
- [5.] Agata (Sopje, 1891.-1942.) – do 1. lipnja tri puta popisana [46, 82, 157]
- [6.] Ana (Lipovac Majur, 1924.-1942.) – [7];
- [7.] Ana (Lijepa Greda, 1913.-1942.) – [9];
- [10] Ana (Karlovac, 1910.-1942.) – [299];
- [14.] Ana (Podravske Sesvete, 1922.-1942.) – [435];
- [21.] Andro (Kolarevo Selo, 1892.-1942.) – [408];
- [24.] Anka (Velika Pisanica, 1926.-1942.), maloljetan – [414];
- [30.] Bara (Popovec Kalnički, 1911.-1942.) – bila je devet puta popisana [35, 71, 117, 150, 199, 229, 264, 308, 421];
- [42.] Dara (Đurđevac, 1915.-1943.) – bila je tri puta popisana [110, 142, 190];
- [45.] Dragica (Sopje, 1927.-1942.), maloljetna – bila je četiri puta popisana [56, 92, 167, 210];
- [48.] Đuro (Veliko Trojstvo, 1893.-1941.) – [374];
- [49.] Đuro (Narta, xxx-1942.) – [359];
- [51.] Đuro (Narta, xxx-1942.) – bio je dva puta popisano [259, 323];
- [52.] Đuro (Kolarevo Selo, 1937.-1942.), maloljetan – bio je sedam puta popisano [29, 63, 103, 183, 223, 302, 343];
- [53.] Đuro (Kolarevo Selo, 1926.-1942.), maloljetan – [2];
- [55.] Đuro (Karlovac, 1910.-1942.) – bio je pet puta popisano [37, 73, 121, 201, 262];
- [57.] Đuro (Suha Mlaka, 1900.-1942.) – bio je osam puta popisano [39, 75, 123, 152, 230, 265, 348, 381];
- [59.] Đuro (Podravske Sesvete, 1932.-1942.), maloljetan – bio je pet puta popisano [59, 97, 133, 235,

274];

[62.] Đuro (Kraljeva Velika, 1916.-1942.) – bio je dva puta popisano [340, 399];

[66.] Đuro (Velika Gorica, 1875.-1942.) – bio je tri puta popisano [284, 353, 422];

[69.] Elizabeta (Kolarevo Selo, 1906.-1942.) – [409];

[70.] Erža (Velika Pisanica, 1924.-1942.) – bila je pet puta popisana [219, 290, 320, 357, 387];

[73.] Eva (Narta, 1938.-1942.), maloljetna – šest puta popisana [217, 252, 288, 318, 355, 385];

[75.] Evica (Velika Pisanica, 1920.-1942.) – [415];

[76.] Flora (Narta, xxx-1942.) – sedam puta popisana [30, 64, 104, 184, 224, 303, 344];

[80.] Franjo (Lijepa Greda, 1935.-1942.), maloljetan – pet puta popisano [26, 70, 118, 149, 197];

[84.] Franjo (Kraljeva Velika, 1879.-1942.) – pet puta popisano [135, 244, 277, 309, 382];

[85.] Franjo (Sunja, 1890.-1942.) – četiri puta popisano [250, 286, 316, 384];

[86.] Franjo [Sveti Martin pod Okićem, 1914.-1942.) – četiri puta popisano [216, 251, 287, 317];

[94.] Imbro (Veliko Trojstvo, 1933.-1941.), maloljetan – [373];

[95.] Imbro (Velika Pisanica, 1902.-1942.) – [377];

[96.] Imbro (Narta, xxx-1942.) – [260];

[97.] Imbro (Narta, xxx-1942.) – dva puta popisano [324, 360]. Svi podatci su mu istovjetni kao kod predhodnoga Imbre, što znači da je ponovno jedan zapis udvostručen.

[101.] Imbro (Gušće, 1925.-1942.), maloljetan – [401];

[105.] Ivan (Lijepa Greda, 1932.-1942.), maloljetan – [15];

[107.] Ivan (Sopje, 1902.-1942.) – četiri puta zapisano [49, 85, 160, 203];

[108.] Ivan (Sopje, 1931.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisano [57, 93, 138, 211];

[110.] Ivan (Velika Gorica, 1934.-1942.), maloljetan – tri puta zapisano [285, 354, 423];

[114.] Ivica (Gušće, 1936.-1942.), maloljetan – [407];

[119.] Jalža (Lijepa Greda, 1938.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [24, 115, 147, 195];

[120.] Jalža (Popovec Kalnički, 1923.-1942.) – dva puta zapisana [18, 437];

[133.] Jana (Kraljeva Velika, 1939.-1942.), maloljetna – [400];

[134.] Jana (Velika Gorica, 1891.-1942.) – [442];

- [136.] Jandro (Kraljeva Velika, 1921.-1942.) – četiri puta zapisan [138, 215, 248, 352];
- [138.] Janica (Gornja Jelenska, 1917.-1942.) – četiri puta zapisana [137, 243, 279, 311];
- [139.] Janica (Kraljeva Velika, 1937.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [140, 245, 280, 313];
- [142.] Janko (Ždala, xxx-1942.) – tri puta zapisan [119, 151, 198];
- [143.] Janko (Kraljeva Velika, 1890.-1942.) – [406];
- [145.] Jela (Veliko Trojstvo, 1916.-1941.) – [375];
- [146.] Jela (Narta, xxx-1942.) – sedam puta zapisana [31, 65, 105, 185, 225, 304, 345];
- [147.] Jelica (Reka kraj Koprivnice, 1917.-1942.) – dva puta zapisana [297, 336];
- [150.] Joca (Narta, xxx-1942.) – sedam puta zapisan [32, 66, 106, 186, 226, 305, 346];
- [151.] Joco (Suha Mlaka, 1926.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [369, 397];
- [156.] Josip (Narta, xxx-1942.) – [378];
- [157.] Josip (Kolarevo Selo, 1940.-1942.), maloljetan – [379];
- [158.] Josip (Lijepa Greda, 1919.-1942.) – [10];
- [159.] Josip (Lijepa Greda, 1914.-1942.) – [11];
- [161.] Josip (Ždala, 1903.-1942.) – [16];
- [162.] Josip (Reka kraj Koprivnice, 1925.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [298, 337];
- [163.] Josip (Bujavica, 1939.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [20, 438];
- [164.] Josip (Karlovac, 1925.-1942.), maloljetan – pet puta zapisan [38, 74, 122, 202, 263];
- [170.] Joško (Starin, 1896.-1942.) – [256];
- [172.] Jozo (Donje Bazije, xxx-1942.) – četiri puta zapisan [128, 176, 237, 270];
- [173.] Jozo (Sopje, 1931.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [50, 86, 161, 204];
- [175.] Jozo (Podravske Sesvete, 1868.-1942.) – [434];
- [176.] Jozo (Podravske Sesvete, 1923.-1942.) – tri puta zapisan [254, 388, 424];
- [179.] Joža (Zabok, 1890.-1941.) – dva puta zapisan [370, 431];
- [180.] Jula (Mala Barna, 1933.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [292, 322, 390, 426];
- [193.] Kata (Kolarevo Selo, 1896.-1942.) – dva puta zapisana [325, 361];

- [198.] Kata (Koprivnica, 1918.-1942.) – [17];
- [199.] Kata (Popovec Kalnički, 1890.-1942.) – [433];
- [203.] Kata (Sopje, 1892.-1942.) – dva puta zapisana [40, 76];
- [204.] Kata (Sopje, 1934.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [47, 83, 158];
- [206.] Kata (Sopje, 1933.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [58, 94, 139, 212];
- [211.] Kata (Kraljeva Velika, 1939.-1942.), maloljetna – [420];
- [215.] Kata (Narta, 1926.-1942.), maloljetan – [413];
- [221.] Katica (Kraljeva Velika, 1939.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [246, 281, 314];
- [222.] Katica (Stupovača, 1933.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [247, 282, 315];
- [223.] Katica (Kolarevo Selo, 1929.-1942.), maloljetna – [410];
- [225.] Krista (Podravske Sesvete, 1925.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [255, 389, 435];
- [229.] Lenka (Lijepa Greda, 1936.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [23, 114, 146, 194];
- [232.] Ljuba (Bjelovar, 1884.-1941.) – dva puta zapisana [257, 291];
- [233.] Ljuba (Lijepa Greda, 1928.-1942.), maloljetna – [12];
- [238.] Ljubica (Kraljeva Velika, 1931.-1942.), maloljetna – dva puta zapisana [339, 398];
- [241.] Magda (Sisak, 1924.-1942.) – [403];
- [243.] Manda (Narta, 1929.-1942.), maloljetna – sedam puta zapisana [33, 67, 107, 187, 227, 306, 347];
- [247.] Mara (Lijepa Greda, 1940.-1942.), maloljetna – [13];
- [251.] Mara (Donje Bazije, xxx-1942.) – [129];
- [252.] Mara (Donje Bazije, xxx-1942.) – tri puta zapisana [177, 238, 271]. Svi podatci su istovjetni kao kod predhodne Mare, što znači da je ponovno jedan zapis udvostručen
- [253.] Mara (Sopje, 1902.-1942.) – tri puta zapisana [44, 80, 155];
- [255.] Mara (Sopje, 1908.-1942.) – [87];
- [257.] Mara (Sopje, 1929.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [51, 162, 205];
- [262.] Mara (Podravske Sesvete, 1873.-1942.) – dva puta zapisana [405, 432];
- [263.] Mara (Kolarevo Selo, 1939.-1942.), maloljetna – dva puta zapisana [372, 404];

- [264.] Marica (Narta, xxx-1942.) – [380];
- [265.] Marica (Lijepa Greda, 1930.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [22, 113, 145, 193];
- [268.] Marica (Lijepa Greda, 1936.-1942.), maloljetna – pet puta zapisana [25, 69, 116, 148, 196];
- [272.] Marica (Bujavica, 1941.-1942.), maloljetna – [439];
- [275.] Marica (Kraljeva Velika, 1923.-1942.) – [418];
- [276.] Marica (Kraljeva Velika, 1921.-1942.) – [371];
- [277.] Marica (Gušće, 1922.-1942.) – [402];
- [279.] Marija (Mala Pisanica, 1928.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [295, 334, 393, 429];
- [288.] Marko (Kolarevo Selo, 1937.-1942.), maloljetan – [411];
- [289.] Marko (Narta, 1902.-1942.) – šest puta zapisan [218, 253, 289, 319, 356, 386];
- [294.] Mato (Veliko Trojstvo, 1890.-1941.) – [1];
- [295.] Mato (Narta, xxx-1942.) – [3];
- [298.] Mato (Kutina, 1911.-1942.) – [338];
- [302.] Mijo (Podravske Sesvete, 1933.-1942.), maloljetan – pet puta zapisan [60, 98, 134, 236, 275];
- [305.] Miko (Donje Bazije, xxx-1942.) – pet puta zapisan [99, 124, 172, 231, 266];
- [308.] Milan (Sopje, 1931.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [41, 77];
- [313.] Miško (Kolarevo Selo, 1936.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [326, 362];
- [314.] Miško (Sopje, 1937.-1942.), maloljetan – tri puta zapisan [48, 84, 159];
- [317.] Mladen (Sopje, 1940.-1942.), maloljetan – tri puta zapisan [45, 81, 156];
- [325.] NN dijete žensko (Narta, xxx-1942.), maloljetna – šest puta zapisana [28, 62, 102, 182, 222, 342];
- [326.] NN dijete muško (Narta, xxx-1942.), maloljetan – [220];
- [327.] NN dijete muško (Narta, xxx-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [258, 321, 358, 376]. Svi su podatci istovjetni kao kod predhodnog muškog djeteta, što znači da je ponovno jedan zapis udvostručen.
- [329.] NN dijete muško (Đurđevac, xxx-1943.), maloljetan – [109];
- [330.] NN dijete muško (Đurđevac, xxx-1943.), maloljetan – dva puta zapisan [141, 189]. Svi su podatci istovjetni kao kod predhodnog muškog djeteta, što znači da je ponovno jedan zapis

udvostručen.

[331.] NN dijete žensko (Đurđevac, xxx-1943.), maloljetna – tri puta zapisana [111, 143, 191]. U obnovljenom popisu ponovljen je istovjetan zapis bezimene djevojčice, što znači da je ponovno jedan zapis udvostručen.

[338.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – [100];

[339.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – [125];

[340.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – [127];

[341.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – šest puta zapisan [173, 175, 232, 234, 267, 269]. U posljednja četiri zapisa NN muškarca svi su podatci istovjetni, što znači da je ista osoba ponovno učtverostručena, dok je prije promjene bila zapisana sveukupno devet puta.

[343.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – [130];

[344.] NN muškarac (Donje Bazije, xxx-1942.) – tri puta zapisan [178, 239, 272]. U posljednja dva zapisa NN muškarca svi su podatci istovjetni, što znači da je i ova bezimena osoba udvostručena, dok je prije promjene bila zapisana sveukupno četiri puta.

[347.] NN žena (Donje Bazije, xxx-1942.) – četiri puta zapisana [126, 174, 233, 268];

[350.] NN žena (Donje Bazije, xxx-1942.) – pet puta zapisana [131, 179, 240, 273, 350];

[352.] Pavel (Narta, xxx-1942.) – dva puta zapisan [327, 363];

[353.] Pero (Narta, xxx-1942.) – dva puta zapisan [328, 364];

[358.] Pero (Starin, 1897.-1942.) – tri puta zapisan [95,170, 213];

[359.] Persa (Suha Mlaka, 1905.-1942.) – [416];

[361.] Persa (Starin, 1897.-1942.) – tri puta zapisana [96, 171, 214];

[366.] Petar (Lučko, 1880.-1941.) – [443];

[368.] Pinta (Suha Mlaka, 1912.-1942.) – dva puta zapisana [368, 396];

[370.] Rajko (Mala Barna, 1929.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [293, 332, 391, 427];

[373.] Reza (Kraljeva Velika, 1906.-1942.) – pet puta zapisana [139, 249, 283, 312, 383];

[375.] Rezika (Sopje, 1924.-1942.) – tri puta zapisana [42, 78, 153];

[376.] Rosa (Narta, xxx-1942.) – [4]. Nakon promjene, osim ove Rose upisana je još jedna Rosa s istovjetnim podatcima, to znači da je i nakon promjene udvostručena.

[383.] Rozika (Sopje, 1925.-1942.), maloljetna – tri puta zapisana [43, 79, 154];

[384.] Rozika (Sopje, 1928.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [52, 88, 163, 206];

- [385.] Rozika (Sopje, 1914.-1942.) – četiri puta zapisana [54, 90, 165, 208];
- [388.] Ruža (Sopje, 1928.-1942.), maloljetna – četiri puta zapisana [55, 91, 166, 209];
- [389.] Savo (Donje Bazije, xxx-1942.) – pet puta zapisan [132, 180, 241, 276, 351];
- [390.] Slavko (Mala Barna, 1928.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [294, 333, 392, 428];
- [391.] Sofa (Veliko Trojstvo, 1911.-1941.) – sedam puta zapisana [27, 61, 101, 181, 221, 301, 341];
- [392.] Stefan (Gornja Jelenska, 1934.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [136, 242, 278, 310];
- [393.] Stevo (Kolarevo Selo, 1932.-1942.), maloljetan – [5];
- [394.] Stevo (Mala Pisanica, 1936.-1942.), maloljetan – četiri puta zapisan [296, 335, 394, 430];
- [395.] Stevo (Suha Mlaka, 1908.-1942.) – [417];
- [401.] Stjepan (Karlovac, 1942.-1943.), maloljetan – pet puta zapisan [36, 72, 120, 200, 261];
- [403.] Stjepan (Sopje, 1922.-1942.) – četiri puta zapisan [53, 89, 164, 207];
- [410.] Štefan (Narta, xxx-1942.) – [34];
- [411.] Štefan (Narta, xxx-1942.) – [68];
- [412.] Štefan (Narta, xxx-1942.) – [108];
- [413.] Štefan (Narta, xxx-1942.) – osam puta zapisan [188, 228, 307, 329, 330, 348, 365, 366]. U posljednja četiri zapisa ovog Štefana svi su podatci istovjetni, što znači da je ista osoba ponovno učtverostručena, dok je prije promjene bila zapisana sveukupno jedanaest puta.
- [414.] Štefan (Narta, 1938.-1942.), maloljetan – dva puta zapisan [331, 367];
- [415.] Štefan (Bujavica, 1938.-1942.), maloljetan – [440];
- [416.] Štefan (Virovitica, 1900.-1942.) – dva puta zapisan [300, 395];
- [418.] Štefan (Kraljeva Velika, 1922.-1942.) – [419];
- [421.] Štefan (Velika Gorica, 1905.-1943.) – [441];
- [422.] Štefo (Narta, 1941.-1942.), maloljetan – [6];
- [423.] Tereza (Velika Pisanica, 1907.-1942.) – dva puta zapisana [14, 436];
- [432.] Treza (Đurđevac, 1917.-1943.) – [8];
- [437.] Vladimir (Narta, 1911.-1942.) – [412];
- [440.] Vojin (Lipovac Majur, 1940.-1942.), maloljetan – [19].

Svrha ovoga popisa nije ustanoviti povijesnu opstojnost pojedinih osoba i jesu li uobće bile u Jasenovcu ili nisu. Objavom ovog popisa želi se pokazati zlonamjerno i neistinito rukovanje s njime, lažiranje i izmišljanje podataka radi neposredne svrhe održavanja postojećega broja jasenovačkih žrtava ili čak njegova povećanja, što za krajnju svrhu ima opterećivati hrvatski narod navodnim žrtvama. Dakle, ovih 167 osoba bilo je do 1. lipnja popisano sveukupno 443 puta. Samo njih 69 bilo je popisano po jedan puta, a svi ostali popisani su višekratno: 24 ih je bilo popisano po dva puta (48), 22 po tri puta (66), 26 po četiri puta (104), 13 po pet puta (65), 4 po šest puta (24), 6 po sedam puta (42), 2 po osam puta (16) i 1 devet puta (9). Višekratni upisi daju brojku od 276 “kloniranih” osoba.

Od tih 167 osoba, 67 ih je maloljetnih. Dvadeset i jedan maloljetnik je zapisan samo jednom, a 46 ih je zapisano višekratno, od dva do sedam puta, što iznosi ukupno 126 “kloniranih” maloljetnika. Tu se nalazi odgovor odakle 21.101 maloljetna jasenovačka žrtva. Ovdje se radi o maloljetnicima samo s prezimenom Bogdan!

Od 2. lipnja na popisu osoba s prezimenom Bogdan nalaze se i dalje 443 osobe. Umjesto 276 “kloniranih žrtava”, na popis je stavljeno novih 276 navodnih jasenovačkih žrtava, preuzetih ih popisa Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine. Taj popis zaposlenicima JUSP-a Jasenovac služi kao kvisko ili džoker iz rukava. U trajnoj manipulaciji s tim popisom, kako bi zavarali javnost, zaposlenici sad umnažaju (“kloniraju”), sad zamjenjuju klonirane s novim imenima. To je dokazano na primjeru osoba s prezimenom Bogdan.

Ovaj bi članak bio odviše opterećen kad bismo poimenično popisali svih 276 novih “jasenovačkih žrtava”. Ipak, navodim samo nekoliko prvih, kako bi se vidjelo da taj popis nadopunjuje gornji popis od 167 osoba: [3.] Adolf (Sopje, 1926.-1942.); [4.] Agata (Lijepa Greda, 1827.[!]-1942.); [8.] Ana (Lijepa Greda, 1936.-1942.); [9.] Ana (Reka kraj Koprivnice, 1914.-1942.); [11.] Ana (Sopje, 1936.-1942.); [12.] Ana (Sopje, 1914.-1942.); [13.] Ana (Sopje, 1922.-1942.); [15.] Ana (Kolarevo Selo, 1925.-1942.), i tako dalje, do posljednje tri: [441.] Zlata (Sopje, 1939.-1942.); [442.] Zlatica (Sopje, 1927.-1942.) i [443.] Zorica (Sveti Martin pod Okićem, 1918.-1942.). Sve su ove osobe preuzete iz Popisa žrtava Drugoga svjetskoga rata Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine. Razumljivo je da one na ovaj jasenovački popis ne spadaju, jer se na njemu nalaze samo zato da popune ispražnjena mjesta, a ne zato što bi stradale u Jasenovcu. Međutim radnicima JUSP-a Jasenovac nije do istine, već do umnožavanja brojki. U čiju korist? Republike Hrvatske i hrvatskoga naroda zasigurno ne!

Objavljeno: Razum, Stjepan. Dr. Stjepan Razum: Obavješćujem hrvatsku javnost da sam otkrio veliku prijevaru u Jasenovcu. Nadnaslov: Jasenovac, najveća povijesna laž koja iz dana u dan postaje sve prozirnija. Podnaslov: Pozivam Dorh da pokrene istragu protiv ravnateljice Nataše Jovičić koja ne bi više smije[la] biti savjetnicom Predsjednice RH. U: Hrvatski tjednik, 2015., br. 559, od 11.VI.2015., str. 18-29. Kamenjar.com

(Što god više neprijatelji hrvatskog naroda i Hrvatske nadodaju nepostojećih žrtava u jasenovcu, sve više i više raste popularnost Maksu Luburiću, generalu DRINJANINU.. Otporaš.)

13-06-2015 19:46#493

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

GENERAL DRINJANIN JE IZVOR HRVATSKE NACIONALNE SNAGE I POMIRENJA

Donosim ovdje jedno generalovo pismo u kojem se može iz njegovog pisanja saznati da mu se je prvo dijete, sin Domagoj rodio 1954 godine a ne kako se je to pisalo i ponavljalo 1955. Molim one koje ova tema zanima da uzmu u obzir. I ja sam mislio da je Domagoj bio rođen 1955. godine.

general DRINJANIN

15.IV.1955.

Dragi brate ! (pismo je pisano suradniku Anti Kršiniću u Californiju, mo)

Primih pismo od 2.IV.1955. i hvala na dobrim željama i lijepim riječima. Ima u životu detalja, koji nam zaslađuju gorčinu današnjice, a ti detalji dokučivi su svakom čovjeku dobre volje. Hvala na svemu !

Žao mi je zaista, da nisi primio moje pismo od 20.I.1955. kao odgovor na Tvoje od 20.XII. 1954. u kojem si poslao dar Domagoju od 10 dol. i na čemu sam Ti si zahvalio i odgovorio na sve upite. Tako na pr. :

U pogledu onog iz Meksika (ne znam o kome i čemu se radi, mo) to je bila patka. Ljudi izmišljaju vijesti, onda tobože pripisuju nama. Radilo se zaista o planu, da se prebaci jedna osoba, ali Meksiko je čudna zemlja, ljevičari vladaju i da nije blizine same USA. bilo bi svašta. Odavde nikakva vijest ne izađe, ako je takove naravi, da se treba šutjeti. Niti se indiskretno postupa sa dobivenim vijestima. Možete u tom pravcu biti mirni, mislim svi oni, koji su afektirani. Možete im to jamčiti. A ideju neku, koju nam daju, prenesemo i ako mislimo saopćimo u izvatku, kako bi misao vjernija bila. Ja sam Ti pisao, da sam neke Tvoje misli saopćio prvim našim ljudima, jer su misli zaista vrijedile. Ali ime nisam saopćio, ili jer nisam smatrao potrebnim, ili jer bi to učinio šifrom. Ne treba se bojati u tom pravcu.

Dogovori se sa Franom radi "DRINE". To činim radi komoditeta i radi posebnih razloga, da ne dobivaju ljudi odavde izravno. Ali ako želiš, slati ću izravno koliko i kako želiš, za Tebe i Tvoje prijatelje.

Znati ćeš da se Rude mora registrirati kao strani agent, a to su prihvatili službeno i Vitezovi (Knights of Columbus = Columbovi Vitezovi je organizacija dobrovoljaca koji sve svoje napore čine besplatno, a moraju biti registrirani kod nadležnih vlasti kao NON PROFIT ORGANIZATION. Onog puta kada si tako prijavljen i registriran, smatraju te "stranim agentima" što, po mome mišljenju, nema nikakve špijunske veze, mo. Otporaš). Poslao sam im punomoć Odpora i Drine sa državnim žigom i sa tim će se legalizirati kod sudskih vlasti. Nema konkvencija, a mi nemamo šta tajiti. Fran će te obavijestiti, jer vidim, da si išao k njemu.

U buduće piši na ovu adresu, a drago bi mi bilo da se interesiraš na pošti radi pisma, jer bi mi neugodno bilo, da se izgubilo. Od tamo se još izgubi, posebno ako ima u njemu šta, ili obrnuto, ne. Daj ga tražiti.

Ili Fran ili oni u Clevelandu imaju /Durr/ (ne znam šta bi ovo /Durr/ moglo značiti, mo) sve DRINE, ako išta fali dat će, ako nemaju piši šta i koliko i odmah šaljem, naravno redovnom poštom.

Topli pozdrav bratu Vidiću i ostalima. Mi dobro, Domagoj je čitavi momak, krasno napreduje i ne bi od Boga mogao šta ljepšega tražiti, nego mi je dao. Ja sam uvijek bio praktični katolik i to ostajem

do smrti (a ne kako ga je Udbaški agent i ubojica Ilija Stanić nedavno opisao u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" da on, tj. general Drinjanin, nije išao u crkvu iako se je izjavljivao kao katolik. Za moj pojam biti "praktični katolik" kako general sam za sebe kaže, je vjerovati u Boga i moliti se. Kad smo kod ove teme, želio bih zamoliti sve one koji imaju priliku čitati ova **PISMA MAKSA LUBURICA** da pomno prate - ili ako hoće neka broje - koliko i kako često general spominje Boga, mo), a to bi i svakom drugom toplo preporučio. Nedam se odvesti na "katoličku" politiku, niti u "antiklerikalce" što je još gore, jer odiše poganskim duhom. Bez Boga nema ništa !

Naši u San Franciscu rade pomalo i znam da ćeš se vratiti od tamo zadovoljan. Fran je jedan odličan čovjek, kao i Maca, Kerment i ostali koje si upoznao. (Ja sam živio u San Franciscu od prosinca 1969. do veljače 1983. godine. Neke osobe u San Franciscu i okolice koje general u svojim pismima spominje sam osobno poznao. To su uglavnom bili stari doseljenici. Mi smo zvali one Hrvate "stari doseljenici" koji su došli u Ameriku odmah poslije WW1 ili neposredno prije. Osobno sam poznao Antu Kršinića i on mi je mnoge stvari dao u poklon, jer da njemu, čovjeku u godinama, neće više trebati. Pošto sam i ja sada čovjek u godinama i zahvaljujući današnjoj tehnici i kompjutoru, odlučio sam ovo staviti na ovaj FORUM.

Za sve Hrvatices i Hrvate koji imadnu priliku ovo pronaći i čitati. Uživajte u ovim PISMIMA! Upoznajte Vaše prijatelje tako da i oni imaju priliku ovo čitati. Kopirajte i širite dalje. Naša hrvatska dužnost nas obvezuje da što više napisanog povijesnog materijala ostavimo našim hrvatskim budućim naraštajima. Osobito iz naše hrvatske političke emigracije, koja je često puta bila **BURNA I NAPETA, A I TRAGIČNA**. Naši hrvatski svećenici su odradili, s voljom i odlučnošću, svoj pastoralni rad, kako u crkvama gdje su se Hrvati okupljali svake nedjelje, svetkovine i prigode, tako i u privatnim kućama. Da nije bilo našeg svećenstva, mnoge hrvatske obitelji bi bile potpunama izgubljene. Na športskom polju se je mnogo napravilo, i tu, kako smo mi to znali govoriti **NA ZELENOM POLJU** promicalo se je naše hrvatstvo i rodoljublje. Moj prijatelj Dr. Marin Sopta je izdao u Zagrebi prije par godina knjigu **SVETO IME CROATIA**. On je u toj knjigi opisao svaku hrvatsku momčad i imena nogometnih klubova koja su nosila samo i jedino **HRVATSKO IME**. Na političkom polju, usuđujem se reći, da se je najmanje napravilo, ili ako hoćete napisalo. Jeli to zato da se ne bi nekome zamjerili, ili jednostavno po onoj staroj: **POLITIKA ME NE ZANIMA**.

Ja ću sa moje strane učiniti koliko mogu dok me još pamćenje i vruća želja drže a i dužnost obvezuje da nešto učinim za moju Hrvatsku i njene nadolazeće naraštaje. U protivnom će nas prokleti i osuditi kao lijenčine da im nismo - iz sebičnih razloga - ostavili dovoljno gradiva iz prošlosti, kako bi se oni mogli adekvatnije snalaziti u budućnosti. Mo. Otporaš)

Franko se sprema za rat. Sve je puno vojske, oružja i naprava. On zna Tita, i to je utješno za nas. Bio sam i ja i drugi predstavnici, zvani na viša mjesta i dvije nedjelje se je razgovaralo o budućem radu. Mi smo zastupani svugdje, i više nego drugi, jer je meni ponuđeno mjesto savjetnika-stručnjaka za pitanje borbe protiv komunizma.

Mi ne odstupamo od našega : **NDH na DRINI!** Bog i Hrvati ! Tu je sve rečeno i ja vjerujem da će se ostvariti. Mi moramo voditi rat na našem području, i dao Bog da snage i dostatne budu. Komunizam je zarazio Srbe i balkanski ološ i opet će protiv nas. I mi ćemo ići, ali za svoju državu! Mi slobode ne možemo zamisliti bez nje (Hrvatske Države, mo) i zato borbu protiv komunizma vežemo uz svoju nacionalnu slobodu.

Učinilo se u zadnje vrijeme par odličnih koraka. Vjerujem da će se i Srbi svaki dan jasnije izražavati za Srbiju a ne Jugovinu. A to je velika stvar, jer su i oni razjedinjeni.

Uz bratski pozdrav
odani general Drinjanin.

15-06-2015 00:28#494

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"LJUBAVNE" AFERE OLGE KARAULA (12) I TITA (29)

NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE, naslov je iz "NOVA HRVATSKA", br. 5. 9 ožujka 1980.

(Donosim ovdje par e-mail pisama u zadnjih par dana između mene i nekog Žarka. Sve je počelo opisom iz novine "NOVA HRVATSKA" br. 5. 9. ožujka 1980., kada su neke talijanski novinari početkom veljače te godine došli u groblje Veliko Trojstvo potražiti grob ili grobnicu brata i sestre Zlatice i Hinka Broz. Tu su pronašli Vinka Rebića koji je bio zadužen za uzdržavanje groblja. On i još jedan stari Titin prijatelj i poznanik Marko Spoljarić su upoznali talijanske novinare s mnogim nama još do sada nepoznatim stvarima između Olge Karaule i Tita. Pratite pisma po datumima i pronađite redosljed istih. Pročitajte cijeli članak iz N.H. Otporaš.)

6/13/15

To: Bog! poštovani i dragi gospodine Žarko,

Tako me veseli i drago mi je da ste mi tako lijepo pojasnili neke nepoznate stvari. Od srca Vam hvala. A za sve ostalo, koliko istinito ili ne bilo, stvar će biti do povjesničara da kažu konačni pravorijek. Meni je osobno drago sve čitati, a vjerujem u ono što ja hoću, a često ne vjerujem ni vlastitom čači, kako bi se to kod nas na selu reklo. Vaših **16 točaka** pojašnjenja mogu svakako poslužiti za daljnju razradu prijateljske, ljubavne ili intimne povezanosti između Tita i Olge Karaule. Ali svakako treba uzeti u obzir i ono drugo iz opisa Nove Hrvatske što ste Vi propustili spomenuti a to je:

- 1. ime Vinka Rebića**, čuvara i radnika na groblju V. Trojstva, i njegove izjave,
- 2. ime Marka Spoljarića**, Titina starog prijatelja koji je govorio iz prve ruke o Titi i drugim stvarima,
- 3. Olginu izjavu**: "Da, kao majka, ali to ne znači ništa"! što ste Vi preskočili,
- 4. Olginu ulogu i njezinu brigu i njegu oko grobova brata i sestre, Zlatice i Hinka Broz.** Ima toga još mnogo za reći.

Nadam se i čvrsto vjerujem da Vam nisam podigao "**tlak**" što sam Vam dostavio one stvari za koje niste znali a sada znate. Nije loše pročitati i druge izvore. Ovih nekoliko e-mail pisama između nas dvojice svakako će nekima pomoći popuniti njihovu prazninu o ovoj temi.

Iskreni pozdravi. Otporaš.

Bog! Mile Boban.

Date: Sat, 13 Jun 2015 17:25:06 +0200

Subject: Re: NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE

From: varala1980@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Dragi g. Boban,

hvala na prepisanom.

U tekstu ima dosta faktografskih grešaka, talijanski novinari su bili stranci čak i poznate detalje iz Titove biografije oni pogrešno pišu. To su po svemu senzacionalističke novine onoga vremena, kakvih u Jugoslaviji tada nije bilo i takvo novinarstvo je bilo tada u Jugi nepoznato.

1. Kako prva žena kada se Tito 1918. u Omsku oženio Pelagijom Belousovom?
2. Novinari očito izmišljaju "da se radi o ženi o kojoj se ne smije izustiti ni jedna riječ" jer je Olga od 1952. davala u niz navrata razne intervjuje o Titovom životu u Velikom Trojstvu te je i Vladimir Dedijer (Titov biograf) u Prilozima za Titovu biografiju objavio njena pisma u kojima se to isto opisuje.
3. Tito je 1973. posjetio grob svoje djece u Velikom Trojstvu.
4. Hinko i Žarko nisu bili blizanci - Hinko je rođen 17. 11. 1922. i umro nakon 8 dana. Žarko je rođen tek 4. 2. 1924.
5. Ovo o bijegu kroz prozor je također netočno jer tada Žarko nije ni rođen. Broz je uhićen tek u ožujku 1925. i tjedan dana zadržan u zatvoru zbog govora na pokopu jednog komunista.
6. Žarko nikada nije dat Titovom bratu Martinu već je obitelj poslije Velikog Trojstva otišla u Kraljevicu (brodogradilište) gdje se Tito zaposlio, Žarko i Pelagia su kraće vrijeme bili u Zagrebu kod Titovog prijatelja Mavraka dok nije nađen smještaj za obitelj, da bi zatim otišli u Kraljevicu.
7. Pelagija je napustila Jugoslaviju 1929. i više se nikada nije vratila. Znači nije mogla biti u Velikom Trojstvu 1935.
8. Olga i Tito nikada nisu živjeli zajedno, već je on živio u V. Trojstvu u milinu sa svojom suprugom Pelagijom.
9. Dakle Olga rođ. Horvat oženila se 1928. za učitelja Franju Karaulu (iz Livna - selo Čelebić) te od tada se preziva Karaula. Dakle sve do 1928. ona se zapravo preziva Horvat.
10. Nije bila učiteljica dječjeg vrtića već je bila učiteljica u osnovnoj školi za djecu do 5. razreda.
11. Ovo oko života u Bjelovaru i udovištva je posve pogrešno. Tada ona živi već 20 godina u Bjelovaru, a udovica je već tada (1980.) 13 godina.
12. Baka nikada nije imala toliko novaca kao umirovljenica da bi svake godine davala takav iznos grobaru.
13. Lobor je malo mjesto u Hrvatskom zagorju dosta udaljeno od Velikog Trojstva (pogledajte na karti).
14. Olga govori 1980. o Titu - normalno on se tada u Velikom Trojstvu tako nije zvao - već su ga zvali Joža - po Josip.

15. Ovdje griješite o imenu Tito - nije to bila teroristička organizacija, već je Broz imao mnoštvo pseudonima i lažnih imena kao ilegalac KPJ, jedno od čestih pseudonima koji je koristio bio je Tito, koji mu je dao CK KPJ, jer je ime Tito bilo vrlo često u Hrvatskom zagorju gdje je rođen. Ovo je naknadna izmišljotina u političke svrhe kada je zbilja vladala pometnja u vezi stvarnog Brozovog identiteta.

16. Kao što vidite Olga je novinarske tvrdnje nazvala besmislicama, što sigurno i jesu, jer bi obitelj ipak nešto znala po tom pitanju. Senzacionalističke novine željne prodaje, a što možete.

ONO ISPOD SLIKE. Dakle Olga nije rekla o nikakvoj vezi s Titom tada, a Broz je rođen 1892. dakle on je u Trojstvu imao od 29-do 33 godine (1921-1925).

Mislim da u konačnici tu nema istine ni materijala. Naravno, to je izašlo u novinama, to je javno dobro i može se plasirati kao još jedan detalj u moru nedokumentirane literature o Titu i njegovim ženama i ljubavnicama koji su se pojavili nakon 1990. godine. Vidi npr. samo Filip Radulović, Ljubavi Josipa Broza, 1990.

Najbolje vam je o tom razdoblju Titovog boravka u V. Trojstvu pisala Stanislava Koprivica-Oštrić u knjizi "Tito u Bjelovaru", 1978. jer su tu svi podaci potkrijepljeni dokumentima i preslikama tih dokumenata.

Eto toliko, pozdrav dr. sc. Žarko

Dana 13. lipnja 2015. u 15:47 Otporaš <froate@hotmail.com> je napisao/la:

Bog! poštovani gosp. Žarko,

Kako biste mogli imati cjeloviti opis iz novine "Nova Hrvatska", prepisujem od slova do slova te Vam putem Vaše e-mail adrese dostavljam cijeli tekst. Ja ću kasnije, ako se potreba ukaže, za hrvatsko općinstvo ovo staviti na internet kako bi se i drugi Hrvati upoznali s ovim Titovim "ljubavnim pustolovinama", tim više da ovo nije nikakva tajna, jer je već u novinama izišla u javnost prije 35 godina.

S iskrenim izrazima poštovanja primite moje pozdrave. Otporaš.
Bog! Mile Boban.

"NOVA HRVATSKA" br. 5. 9. ožujka 1980.

"NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE

"Priča o Titovoj ljubavnici, koja je rodila njegovo dijete kad je imala samo 12 godina.

"Demitologizacija" - ta nezgrapna riječ za još nezgodniju proceduru iznošenja istine o svjetskim diktatorima, proširila se svijetom pedesetih godina. Prvi put primijenjena je kao opis iznošenja djelomične istine o Staljinu poslije njegove smrti. Čekalo se i na Maovu smrt da bi se počelo s njegovim demitologiziranjem. No, slučaj jednonogog maršala toliko je golicav da svjetsko novinstvo ne može više ni dočekati JBT-ovu kliničku smrt da bi započelo s pričama, koje su za njegova života strože čuvane od zlata u Fort Knoxu.

Ugodno je zato priopćiti, da se u susjednoj Italiji, čiji tisak redovito slijedi onaj beogradski, našao list koji je na svoju ruku i uz veliku opasnost pošao suprotnim stazama, još prije nego što su

jugoslavenskog diktatora položili među štafetne palice u "Muzeju 25. maja".

To je "**L'Occhio**", neka vrst "revolverbata" iz ergele "Gruppo Rizzoli", koja u Milanu izdaje i najozbiljniji talijanski dnevnik "Corriere della sera". Cilj je bio jasan: Ono što još ne smije reći ozbiljan "Corriere", to ipak smije, i želi, jedan "**L'Occhio**", kojemu je i te kako stalo do velikih senzacija.

"**L'Occhio**" je 12. veljače na preko dvije stranice objavio senzacionalnu reportažu pod naslovom "Olga, tajna Titova života". Reporterovi ovoga lista pronašli su u Bjelovaru prvu Titovu "ženu", o kojoj se u Jugoslaviji ne smije javno izustiti ni jedna riječ. Ne samo to. Sada doznajemo da Titov sin Žarko, onaj koji se ovih dana pojavljivao na slikama uz Titovo bolesničko uzglavlje, nije dijete njegove "službeno" prve žene, Ruskinje Pelagije Denisove Bjelorusove, nego **Olge Karaula**, koja je Titu, uz Žarka, poklonila još **dvoje djece**.

Olga Karaula, rekosmo, živi u Bjelovaru. Ima 71 godinu. U ono daleko doba kada je Titu počela rađati djecu (**Zlaticu** - 1921.), imala je samo **12 godina**. Nikakvo čudo da se tako nešto ne smije pričati u Titovom carstvu.

Istina o tome izletjela je najprije iz usta čuvara groblja u **Velikom Trojstvu**, gdje se još i danas nalazi nadgrobni spomenik Titove dvije djece koja su umrla u djetinstvu. Na pitanje talijanskih novinara da ih odvede do Titove djece, čuvar groblja, **Vinko Rebić**, pokazao im je spomenik, okićen svježim cvijećem, na koje stoji natpis: "Ovdje počivaju u Božijem miru Zlatica Broz, stara dvije godine, i njezin brat Hinko star osam dana. Neka mir i pokoj vladaju nad njima. Ožalošćeni roditelji."

Na pitanje novinara tko je majka Zlatice i Hinka, čuvar groblja se prepao i počeo mucati: "Ne sjećam se dobro, tada sam bio malo dijete. Čuo sam samo glasine. No, mogu Vas otpratiti do svojeg starog prijatelja, (Sada ću ovdje staviti kosim slovima i pomastiti šta piše iznad slike/spomenika djecu u groblju Veliko Trojstvo: "**Godine 1974. Tito je s Jovankom obišao grob svoje djece. Tvrdilo se da je njihova majka Palegija Bjelorusova ...Lijevo: Titovoj djeci podignut je nadgrobni spomenik s križem ...**") koji ima 82 godine, i koji je s Titom radio u Mlinu, kad je ovaj došao u Veliko Trojstvo između 1920-1925."

"Stari prijatelj", **Marko Spoljarić**, bio je također sumnjičav prema talijanskim novinarima, ali im je ipak dao dosta podataka: "Titu su se žene uvijek neobično svidjele. I ovdje u našem mjestu zavrteo je glavom nekolicini, ali se je posebno vezao za jednu, za onu, koja mu je dala troje djece: Zlaticu, Hinka i Žarka. Bila je lijepa djevojka, crnka s neobično crnim očima. Bila je nevjerojatno mlada. Ostala je odmah noseća, i 1921. rodila je malu Zlaticu, koja je umrla nakon 17 mjeseci. Pri kraju 1922. rodili su se blizanci, Hinko i Žarko. Prvi je umro osam dana nakon rođenja, a drugi je preživio. Kad je Tito u ljetu 1923. morao bježati kroz prozor mlina da ga ne uhite, vratio se kriomice nekoliko dana kasnije i uzeo sa sobom Žarka. kasnije sam doznao da ga je dao na čuvanje bratu Martinu, koji je radio kao željezničar u jednom mjestu na granici između Austrije i Mađarske.

Razgovor novinara s Olgom Karaulom

O Titu nisam više čuo. Vidio sam ga tek 1974. kada je došao u naše selo s Jovankom i pošao (prvi put poslije 1923.) na grob svoje djece. Vidio sam Žarka jednom, prije nekih pet-šest godina. I on je došao posjetiti grob svojeg brata i sestre. Kakva je, eto, sudbina ... Ja sam cijepao drva, a Tito je bacao cjepanice u parni kotao mlina ..."

Na pitanje, kako se zvala Titova žena, i je li se stvarno s njom oženio, Marko odgovara: "Ženidba ili ne, živjeli su zajedno. Nisam siguran jesu li Olga i on sklopili službeni brak. No sada je dosta. Neću da otkrivam imena. Predsjedniku nije drago da se o tome priča ...Ovamo u Veliko Trojstvo došao je

s ruskom ženom i otišao je 1935 ..."

Tko je Olga? Novinari su pošli župniku. Ali se ovaj ispričao: "Oprostite, ja tada nisam bio ni rođen, a ovdje nisu sačuvane sve matice rođenih i krštenih. Znaite, u Jugoslaviji se od 1920. koješta toga dogodilo. Po srijedi je i jedan veliki svjetski rat. Oprostite mi, oprostite ..."

Nije preostalo drugo, nego da se novinari opet vrate čuvaru groblja. Tu su u razgovoru s njim i njegovom ženom načuli ime Olga Karaula, Bila je učiteljica dječjeg vrtića, a 1928. udala se za jednog učitelja iz Bosne ...[\(Ovdje sam zbuđen., gosp. Karaula. Vi kažete da je Vaša baka bila djevojačkog prezimena Horvat, a u cijelom tekstu se ovdje govori o gospođici Olgi Karauli. Želio bih, ako je ikako moguće, da mi dostavite sve što znate u svezi svih spomenutih tema u ovom tekstu. Mo. Hvala. Mile Boban.\)](#) Već petnaest godina živi u Bjelovaru, od prije tri godine kao udovica: "Olga se brine za grob Titove djece otkako je on pobjegao iz Velikog trojstva 1923", nastavio je čuvar **Vinko Rebić**. "Dolazi na grob svake sedmice i svake mi godine daje 10.000 dinara da bi grob čuvao u redu."

Tajna je otkrivena. kada su se novinari suočili s Olgom u Bjelovaru, ispočetka je bila razgovorljiva, jer nije znala koliko su istine načuli. Pohvalila se je da je u mladosti bila vrlo lijepa, pokazala im je čak jednu fotografiju kad je imala 14 godina, i to uz riječi: "Tita sam upoznala pri kraju 1920. u Velikom Trojstvu, gdje sam se rodila (Vi mi pišete da je Vaša baka rođena u Hrvatskom Zagorju. Ja ne znam koliko je udaljeno mjesto LOBOR gdje se je Vaša baka rodila od Velikog Trojstva, pa bih vas zamolio da mi malo pojasnite i tu udaljenost. Mo. Hvala. Mile.) Tada sam imala tek 11 godina, ali sam već bila prava djevojka, s crnom dugom kosom kao što možete vidjeti i na ovoj fotografiji ...Tito me je odmah fascinirao ..." (Sada se postavlja jedno pitanje: kada i koje godine je Tito dobio konspirativno ime Tito. Negdje sam čitao, ne sjećam se više gdje, da je on to konspirativno ime dobio u Moskvi, direktno od Staljina, a inicijali su značili: "T"ajna, "I"nternacionalna, "T"erroristička, "O"rganizacija. Olga Karaula ovdje govori: " ...pri kraju 1920. u Velikom Trojstvu ...". Mo. Mile.)

Kad su ju pitali je li ona prva Titova, tajna žena, Olga je odgovorila: "Tko Vam je to rekao? To su laži ..."

- Je li onda Pelagija majka one djece?

- "Ne mogu Vam ništa reći. Kakve su to priče?"

To je priča jedne žene koja se od 1923. brine za grob dvoje djece za koju kaže da nisu njezina!
[\(Nadati se je da će doći vrijeme, i to ubrzo, kada će se iz povijesnih pobuda pokrenuti jedna ozbiljna **DNA** analiza povezanosti ove djece u pitanju sa osobom više poznat imenom Tito nego svojim pravim obiteljskim imenom. Mo. Mile.\)](#)

- "To što govorite nema smisla. Ja sam voljela onu djecu ..."

- Kao majka?

- "Da, kao majka. Ali to ne znači ništa!"

- Budite iskrena. Jeste li bila samo Titiva ljubavnica ili i njegova žena? Kada ste ostala noseća, imali ste samo nešto više od 11 godina pa je u selu pukao škandal. Zato je Tito htio da se Vaša udaja za njega poništi. S time je na neki način zanijekao i Vas ...

"To što pričate, potpuna je besmislica. [\(Ali ovdje Olga Karaula nije rekla da je "to potpuna laž".](#)

Olga je koristila blažu riječ "besmislica" a nama svima ostavila za nagađati sve ostalo i tražiti istinu ...Mo. Mile Boban.) Predsjednik i ja se dopisujemo. Poslala sam mu i sada dobre želje za ozdravljenje. No, jeste li Vi pitali zagrebačku policiju za dozvolu da idete naokolo i postavljate ovakva pitanja? Znete li Vi da bez njihove dozvole ne biste se smjeli ni pojaviti u mojoj kući? ...Prestanite! Napolje! Ili hoćete da pozovem policiju? Budite sigurni da ću im reći ono što radite. I onda ..."

I onda su se pametni novinari, nakon što su prije toga dobili čak neke fotografije Titovih pisama Olgi, autom lijepo pobjegli natrag u Italiju. Ne preko Trsta, jer su se bojali da će ih tamo Udba vjerojatno čekati, nego preko Austrije.

I tako je "tajna" Titove prve žene, koja više nije tajna, izbila u javnost. Koliko će još sličnih tajni doći na vidjelo u procesu "**demitologizacije**" jednog od najvećih i najnemoralnijih tirana moderne svjetske povijesti? M.L.

Poštovani i dragi gospodine Žarko prepisao sam doslovno cijeli tekst iz Nove Hrvatske. Ovdje u tekstu piše da je članak u talijanskoj novini "**LOcchio**" od 12 veljače 1980. godine izišao na preko dvije stranice. Za zadovoljiti Istinu, svakako bi trebalo potražiti tu novinu i pronaći sve ono što su ti talijanski novinari tada pisali. Nadam se da ćete biti zadovoljno s ovim što Vam prilažem.

Primate moje iskrene pozdrave. Otporaš.

Bog! Mile Boban.

Date: Sat, 13 Jun 2015 04:31:40 +0200
Subject: Re: PoZDrav iz Tekxas-a Žarki

Dragi g. Boban,

na žalost ništa ne mogu da vidim. Kada povećam sve se zamuti.

ŽARKO

Dana 13. lipnja 2015. u 04:22 Otporaš
Bog! poštovani i dragi prijatelju Žarko,

Udoljavam Vašoj želji te Vam šaljem kopiju članka iz Nove hrvatske. Ne znam dali ćete uspjeti s povećalom odgonetnuti ovaj Nove Hrvatske opis. Ako slučajno bude nejasnoća, molim vas samo mi javite te ću to vrlo rado prepisati od slova do slova i poslati Vam.

I mene veseli da je ta slučajnost ili tajnastvenost povezana s Vama i Vašom obitelji ili obiteljskim potomkom. Dolje donja slika je grobnica u **Velikom Trojstvu** kojeg je u to vrijeme, dakle kada su talijanski novinari to obilazili i slikali, uzdržavao **Vinko Rebić** i koji je mnoge priče ispričao, vezane uz Tita i Olgu Karaula i koji je, mišljenja sam talijanskim novinarima rekao za Olgu Karaulu gdje živi ili slično. Ta grobnica je u **Velikom Trojstvu** je tada - godine 1980 - još uvijek tu bila s natpisom: "**Ovdje poživaju u Božijem miru Zlatica Broz, stara dvije godine, i njezin brat Hinko star osam dana. Neka mir i pokoj vladaju nad njima. Ožalošćeni roditelji.**"

Poštovani gospodine i dragi prijatelju Žarko ovo bi se trebalo do temelja obraditi i s istinom izići na **ČISTAC**. To toliko o ovom predmetu za sada.

Bog! Iskreni poZDravi. Mile Boban.

15-06-2015 14:20#495

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE BIO DELKO BOGDANIĆ?

Vrelo interesantna životna priča obitelji Delka Bogdanića. Kliknite na link, pročitajte zanimljivo štivo i saznajte više o hrvatskoj povijesti.

[http://kamenjar.com/tko-je-bio-delko ...velikosrbstva/](http://kamenjar.com/tko-je-bio-delko...velikosrbstva/)

16-06-2015 04:20#496

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DESET (10) TOČKA NIKAD ZADOVOLJNIH ILI UVIJEK NEZADOVOLJNIH HRVATA

PRVA (1) TOČKA:

Iako su Hrvati uvijek željeli biti svoj na svome, imati svoje ime i svoju Državu Hrvatsku, nikoga napadati, ničije otimati i imati prijateljske i dobre odnosi sa susjedima, uvijek su se morali braniti od napadača i raznih osvajača.

DRUGA (2) TOČKA:

Iako su Hrvati kroz svoju dugu i burnu povijest živjeli u odrazima raznih vremena, raznih sistema, raznih običaja, raznih feudalnih i političkih mišljenja, uvijek su kroz isticanje hrvatskih nacionalalnih obilježja uspjeli sačuvati hrvatsko narodno ime HRVAT.

TREĆA (3) TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti pod utjecajem tuđinca često puta bili skloni prilagoditi se stranim - uvijek nama Hrvatima neprijateljskim - političkim i ideološkim stremljenjima, uvijek je i u svakim prilikama prevladavala hrvatska državotvorna ideja za Hrvatskom Državom.

ČETVRTA (4) TOČKA:

Iako je u prošlosti bilo Hrvata koji su iz svojeg malodušja posumnjali ponajprije sami u sebe i kroz sebe i u budućnost Države Hrvatske, u tim i takovim slučajevima je uvijek bilo državotvornih Hrvata koji su kroz isticanje hrvatskih obilježja pronosili baklju hrvatskog državotvorstva.

PETA (5) TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti i u raznim političkim okolnostima isticali razna i ponekada kontroverzna hrvatska nacionalna obilježja, ipak, zahvaljujući onim svjesnim državotvornim Hrvatima koji su uvijek i u svakim prilikama, smjelo i odvažno, isticali i branili istinska i prava nacionalna hrvatska obilježja: zastavu, grb, predaju, jezik, običaje, pozdrav(e) i sve ono čime se jedan narod divi i ponosi i što ga predstavlja, uspjeli su se Hrvati održati do dana današnjega.

ŠESTA (6) TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti znali biti dobre sluge loših tuđih i stranih gospodara, isticanje hrvatskih nacionalnih obilježja uvijek su smetali neprijateljima Države Hrvatske. To svjedoči naša hrvatska povijest, to svjedoče razna hapšenja, razna strijeljanja, razni progoni, razne muke i razni zatvori.

SEDMA (7) TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti lutali kroz magle u maglu, hrvatska nacionalna obilježja su bila ta koja su im bila vodič kojim putem treba krenuti da se ne izgube i da ne skrenu s pravog puta prema Državi Hrvatskoj.

OSMA (8) TOČKA:

Iako su Hrvati bili prevareni stupiti u državnu zajednicu s drugim narodima poslije prvog svjetskog rata 1918. godine, hrvatska nacionalna obilježja: zastava, grb, predaja, jezik, pozdravi i hrvatski narodni osjećaji su bili ti koji su progovorili u hrvatskom čovjeku da je došlo vrijeme da se Hrvati ujedine u borbi za oslobođenje Hrvatske i uspostavu Hrvatske Države.

DEVETA (9) TOČKA:

Iako su Hrvati poznati kao vrlo miroljubiv narod, iako Hrvati ne vole rat niti vole ratovati, ali, da bi se Hrvati očuvali i zaštitili od potpunog uništenja, bili su primorani u siječnju 1929. godine osnovati jedan pokret koji će se suprostaviti stranim nasiljima da se tisućljetno ime hrvatskog naroda iskorijene i narod uništi. Tada se od svih državotvornih Hrvata izdiže jedan po imenu dr. Ante Pavelić i osniva organizaciju Hrvatski Revolucionarni Ustaški Pokret i kojim je i kroz koji je istakao sva hrvatska nacionalna obilježja bez ikakvih cenzura. Tako je došlo do osnutka Ustaškog Pokreta.

DESETA (10) TOČKA:

Iako su mnogi današnji Hrvati upoznati o Hrvatskoj i Hrvatskom Ustaškom Pokretu, Poglavniku, Ustašama, Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, NDH, kroz ovu gore priloženu sliku spomenika Žrtava Fašizma u Jasenovcu, kojeg je projektirao beogradski srpski arhitekt **Bogdan Bogdanović**, ipak ovaj spomenik je taj koji je hrvatskim komunistima otvorio oči da taj spomenik predstavlja srpske, četničke i jugoslavenske laži. Dr. Franjo Tuđman je bio taj koji je prvi upro prstom u srpsko-jugoslavenske laži koje se promiču protiv hrvatskog naroda upravo kroz ovaj spomenik u Jasenovcu. Zato je Maks Luburić pisao svojem suradniku u Pariz dru. Miljenki Dabi Peraniću 1968. godine da je taj spomenik napravljen kao po njegovu, Maksa Luburića, planu. Jer, kako Maks piše u pismu, doći će vrijeme da će se na tom i oko tog spomenika hrvatski komunisti najprije posvaditi sa srpskim komunistima i na kraju potući zbog uveličavanja žrtava u Jasenovcu, a mnogi i ne znaju šta je sve tamo bilo. Eto, tako je i prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman uzeo taj spomenik kao pravac za rušenje Jugoslavije, a sve kroz **"OPRUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"**, koja je izišla u Istarskoj **"DRINI"** br. 3/4 1964, str. 18-21. Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 16-06-2015 at 04:23

16-06-2015 11:32#497

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POLEMIKA OKO PISAMA MAKSA LUBURIĆA

Tomislav • prije 3 mjeseca

PITANJE GENERALU MAKSU LUBURIĆU: "Nova Hrvatska" br. 4, 1960:

Što Vi kao vojnik mislite o prilikama u domovini i na koji način, držite, da bi moglo doći do promjene u Hrvatskoj?

ODGOVOR:

Ja vjerujem da će se hrvatski narod moći osloboditi samo i jedino borbom i da će se biološki očuvati jedino zalogom svih Hrvata, pa i onih, koji danas svjesno ili nesvjesno pomažu režimu. Treba dati mogućnost zalutalima da biraju između demokracije i svjetskog komunizma, a ni u kom slučaju ne treba postaviti alternativu: ili ustaše ili komunisti. Narod je trpio i nije isključeno da bi se odlučio za sadašnje stanje, samo zato da se spasi od novih nevolja.

Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin u intervju za novinu Nova Hrvatska br. 3/4 1960. godine. Otporaš.

Otporaš • prije 3 mjeseca

Napomena:

(Neki su mi se javili e-mailom a neki su me telefonski nazvali. Svi su zadovoljni Pismima Maksa Luburića. Jedan moj prijatelj iz Francuske, kojeg poznajem od konca pedesetih godina prošlog stoljeća, me je jučer nazvao telefonom, izrazio svoje divljenje o pismima, a usput mi govori da - po njegovu mišljenju - ne bi trebalo stavljati i iznositi Maksova pisma koja su osobne naravi, a osobito ona koja bi naš hrvatski neprijatelj mogao iskoristiti protiv njega a preko njega i protiv Hrvatske. Tu se je priča razvela preko jednog sata, gdje sam ja obrazložio: da niti jedno Maksovo pismo nije "osobne naravi". Sva njegova pisma su pisana njegovim prijateljima koji su bili i ostali prijatelji Hrvatske. Dakle, pisma su pisana poradi Hrvatske i takav sadržaj u sebi nosi, i svako pismo, svakom prijatelju, svakom poznaniku, svakom povjereniku general nalaže i zaduživa ga da poradi u svojoj okolini i među svojim prijateljima u okupljanju Hrvata u borbi za oslobođenje Hrvatske. tko je pomno pratio

Maksova Pisma, očito je to mogao primjetiti. Osim toga, više od 95% spomenutih osoba u Maksovim Pismima su danas mrtvi, nisu živi. Dakle, Maksova Pisma pripadaju hrvatskoj povijesti i kao takove ja ću ih u cijelosti iznositi, bez cenzure, jer to ostavljam budućim hrvatskim pokoljenjima koji se budu bavili **SABRANIM DJELIMA MAKSA MUBURIĆA**. Tu i tamo, dozvoljavam sam sebi, neke neznačajne ispravke poradi boljeg razumijevanja samog pisma.

U Francuskoj je postojala, bila jedna grofica Marie De Rabutin-Chantal (1626-1696) koja je svojoj kćeri komtesu Grignan pisala mnoga pisma o životu na dvoru a ponajviše o intimnosti života pojedinaca na dvoru. Ova pisma desetljećima kasnije su postala tako popularna da su se knjige i knjige i tisuće i tisuće knjiga o tim pismima napisale, a grofica je postala poznato po tim pismima kao autorica pisama: **LES LETTRES DE MADAME DE SEVIGNE**. Imao sam priliku čitati i pročitati ta pisma prije nego sam posjedovao ovu gomilu Pisama Maksa Luburića. Usporedivši danas i jedno i drugo, velika je razlika u tim pismima. Grofica De Sevigne je isključivo pisala o nemoralu na dvoru, dok general Drinjanin isključivo piše o Hrvatskoj, o problemima koji tište Hrvate, o prikupljanju Hrvata u zajedničku borbu protiv zajedničkog nam neprijatelja, o pomirenju

sivh Hrvata, o Obnovi Hrvatske Države ...

Koristim ovu priliku da zaželim svim Hrvaticama i Hrvatima diljem svijeta, a posebno u Hrvaskoj, Sretan Božić i Sretnu, čestitu, veselu i berićetnu Novu 2015 Godinu. Otporaš.)

Tomislav • prije 2 mjeseca

"Nema sumnje: između hrvatskih komunista (ovdje general govori "između hrvatskih komunista" a ne jugoslavenski komunista tipa Mesića, YU, Milanovića i SDPeovaca i njihovih, mo.) koji se bore protiv svakoga Beograda - i "Ustaša" koji se tuku među sobom za vodstvo "Fata Morgane" (optička varka u pustinji uslijed pregrijanog zraka, francuski bi se reklo "mirage", mo.) - Opor će ići s komunistima za "Crvene granice na Drini", piše general Drinjanin dru. Miljenki Dabi Peraniću u pismu od 23 rujna 1966.

16-06-2015 23:13#498

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NOVINA "NAŠ PUT", PISMO GENERALA DRINJANINA, ODGOVOR BRAĆI RUDI I SREČKU TOMIĆ

(Ime novine **"NAŠ PUT"** glavni i odgovorni urednik Rudi Tomić. Rudi Tomić i njegov brat Srećko Tomić su izdavali šestdesetih godina u Torontu novinu **"GLAS DOMOVINE"**. Ta novina je bila u službi Domovine Hrvatske i pri organizaciji HRVATSKI NARODNI ODPOR, **"OGRANAK ERIK LISAK"** u Torontu. U pismu kojeg je Rudi Tomić pisao nekom svom prijatelju Ivanu Hrvoj u Švedsku, mogla se je primijetiti sva žuč prema organizaciji HNO koje su on i njegov brat bili članovi. Sada donosim pismo generala Drinjanina koje može dati malo svijetla u razmjernice između generala Drinjanina, organizacije HNO i braće Tomić. I ne samo to. Braća Tomiću su tužili kanadskim vlastima **"Ogranak Erik Lisak"** za nekih sto pedeset (150) kanadskih dolara zato što ogranak nije htio platiti neke troškove oko novine koje su oni nagomilali a da nisu pitali Nadzorni i Upravni Odbor "Ogranak Erik Lisak". Mo. Otporaš.

general DRINJANIN

20.XI.1963.

Br. Rudi Tomić,

urednik "Našega Puta"

Toronto, Ont. Canada

Poštovana braćo !

Primio sam pismo od 12.XI.1963., kao i priloge. Moja je norma da uvijek i svakome odgovorim, pa i sasama nepoznatim ljudima, a braća Tomići mi nisu nepoznati i dosada smo se dopisivali, izmjenjivali misli, pa iako se nismo uvijek i u svemu mogli sporazumiti, ostala je veza i moja je želja da ostane i u buduće.

Drugo je pitanje Vaših odnosa sa društvom Erik Lisak, ili pak sa pojedincima. Ja nisam pristaša

političkog liberalizma, ali liberalno postupam sa mojim suradnicima, prijateljima i uopće ljudima. Dapače mislim, da je liberalizam baš u tome, u ljudskom osobnom nastupu i načinu ophodjenja sa bližnjima. Bio sam takovi i za vrijeme NDH. Kao zapovjednik, iako sam znao biti strog u pitanju stege. Dakle: nikada se nisam miješao u lokalne probleme, niti postavljao, niti skidao tajnike, niti nametao mišljenja, posebno ne obveze. Eto zato jedva se i dopisujem sa društvima, ali uvijek dogovorim i sasma novim i nepoznatim ljudima na njihova pisma. Može taj sistem biti pogrešan, ali ja sam ga upotrebljavao od onda od kada sam, već kao zreo čovjek i još jednom išao u pobunu. (Pobuna i razlaz sa Poglavnikom 1956 god., mo.). To je logično.

Mene nisu pitali za dozvolu, niti odobrenje, pa ni za savjet u pogledu lista. I kada sam saznao da je list tu, odobrio sam i bio pristaša, da se tiska, kao što jesam i danas. Svjestan sam da će mnogo krvi proteći, mnogo kostiju i brda polomiti u borbi za slobodu, mnogo idola slomiti, mnogo laži otkrivene i misterija rasvijetljeno. Zato neka se lome koplja, neka se ljudi nekada i svađaju, neka se bore i uči u borbi, jer će samo borba odgojiti nove "kadrove" spremne za sprovesti hrvatsku revoluciju, a svi naš legitimiteti iz prošlosti ne vrijede ni po pičke vode, da oprostite na izrazu. Bio sam zadovoljan da startiraju mladi i pozdravljam svaki novi start, pa i onda, ako ide izričito protiv mene.

I sada konkretno: ja neznam detalja kako je došlo do stvaranja lista, nisam preuzeo obveza, jesam dao suradnju i u moje ime dao je jedan dobri Odporaš prilog. Dobro: Vi meni govorite o jednoj nabirnoj listi, o jednom dokumentu potpisanom po br. Ragužu, i to je sve što znam. Nije to sve, jer mora postojati neko knjigovodstvo, računi, izdatci, primitci, i mnogo detalja juridičke, formalističke i trgovačke naravi, a da bi ja mogao iz Madrida reći tko je u pravu i do koje mjere.

S obzirom da ste startirali u ime Otpora i da je moje ime i prijatelja u pitanju, moralno i politički, smatram se odgovornim za sve, pa i za to, kao i Vas dva, kao i svi oni, koji ste bilo šta imali pri tome. I nikome (osim Titovih agenata provokatora) nije u interesu da u javnost prodire bilo što, jer to škodi Otporu, hrvatskoj i jednom hrvatskom generalu, koji gradi na mladosti radi budućnosti.

Mislim da smo svi, stari i mladi, u tome sporazumni. Tako dugo dok netko javno Vašu čast ne napadne, mislim, da nije ljudski, da se javno branite. Ta šta bi tek morao raditi ja na toliko napada?

Ja sam išao, već prosijede kose i nakon trideset godina ustašovanja, u pobunu radi časti ustaškog nadporučnika Rovera, nepoznatog i malog nadporučnika. Ja bih bio hulja kad bi nije kao pravo Vama, da branite čast pred sudom, ako nemate nikakva izgleda za časno rješenje, ako Vam se u čast dira.

Kao Hrvatima dužnost je nama svima, da pokušamo prije stvar riješiti pred jednim častnim sudom dobrih ljudi, kako se nebi izlagali troškovima, blaćenjima, i davanje materijala našim neprijateljima. Ja sam vama dvojici zamjerio što ste se javno u listu izjavili, da ste pokušali sa Otporom, ali da se nije moglo. Mogli ste i bez toga, jednostavno, reći, tu smo, to je naš program, naš put i "NAŠ PUT". Nitko u životu nije sagrađio politički kapital na pogreškama drugih, nego na svojim vrlinama. Nu vidili ste, da Vam to nisam spomenuo, niti predbacio, i prešao sam elegantno preko toga, ljudi su zaboravili, i mene veseli, da je to jedva i primijećeno. Znamo da postoji Vaš list, i mene ta činjenica veseli, i mogao bih Vam staviti na raspolaganje kopije pisama, gdje sam ljudima preporučio, da list pomažu i čitaju tako dugo, dok je za Državu Hrvatsku. Ostali smo prijatelji i nije isključeno, da ćemo se svi, pa i oni, koji sebe smatraju našim protivnicima pa čak i neprijateljima, naći u rovu protiv srbokomunizma i neo-jugoslavenstva.

Zato predlažem Vama, kao i prijateljima iz Odbora, da iznesete stvar, sa **KOMPLETNIM PRO I KONTRA**, pred jedan časni sud dobrih ljudi. Pa ako mogu, neka nađu jedno pravedno, pošteno i prihvatljivo rješenje. Istina je samo jedna, i između partikularne istine braće Tomića i Odbora, mora

biti jedna istina, istina-istina, koja se vrlo često nalazi na pola puta. Mnogo je toga što rade ljudi vrlo relativno, pa čak i kod ljudi, koji raspravljaju o onoj jednoj jedinoj istini: o Bogu.

Tko je voljan primiti se takva nezahvalna posla? Vjerujem u ljude, jer bez ljudi nema Hrvatske. Pokušajte posredstvom vlč. Vidova, Kambera, ili recimo g. Ante Nižića, ili kojeg drugog koji nije luka jeo ni lukom mirisao, naći tri čovjeka, i iznesite pred te ljude cijeli problem: dokumente, knjige, podatke, a ako je problem samo u 200 dol., ja ću biti prvi, koji će dati jednu svotu, pa da svi skupa platimo i ne sramotimo se pred stranim sudovima, i još manje novinama. Ima još ideala koji vrijede više od 200 dolara, i Hrvati Toronta još nisu pali tako jako nisko, da ne mogu riješiti problem 200 dol.

Vjerujem da sam iskreno rekao i iste misli šaljem nekolicini ljudi, koji su dokazali, da se znaju uspeti na visine, odakle se iz ptičje perspektive drugačije gleda na mizernu hrpu od 200 dolara. Ako živite za povijest i gledate stvar iz ovih horizonata naći ćete rješenje.

Toplo i bratski Vas pozdravlja odani Vam general Drinjanin.

(Bilo bi poželjno da se netko iz Toronta javi na sadržaj ovog pisma i svađe među Hrvatima. Mnogi suduonici ove mizerne svađe i još mizernijih 200 Canadskih dolara. Mnogi su se u ovoj svađi držali one bosanske: Da ne bi prešao na drugu vjeru za blago cijelog svijeta, ali za kapric, **BIDŽABE!** **Otporaš.**)

16-06-2015 23:51#499

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVRATIO SE DINKO DEDIĆ, glavni i odgovorni urednik HRVATSKOG TJEDNIKA u Australiji - BRAVO DINKO!

Date: Tue, 16 Jun 2015 20:33:59 +0000

MI KOJI NEMAMO PARTIZANSKOG I KOMUNISTIČKOG NASLIJEĐA
MI KOJI NEMAMO PARTIZANSKOG I KOMUNISTIČKOG NASLIJEĐA

Milane, ovo moraš pročitati,

PoZDravio te je Dinko, Bog!, Franjo.

<http://kamenjar.com/mi-koji-nemamo-p...kog-naslijeda/>

Vinko Vukadin donio je tekst na temu nacionalnog izmirenja, koja je naišla na značajnu pozitivnu reakciju ...

Date: Sun, 14 Jun 2015 08:59:19 +0200

Subject: mirko bilić erić

From: rutovac@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Bog dragi moj striče Mile,

Javio mi se je Marko Žilić Erić. Moj e-mail mu je, kako piše, dao Ivan Prcela. Predlaže mi da se nađemo ovoga ljeta kad dođe u domovinu, jer je on u skupini ljudi koji rade na knjizi o Luburiću. Zna li što o njemu? Je li bio aktivan u emigraciji i je li pouzdan? Po e-mailu bih rekao da sada živi u Danskoj (ako ne griješim), a porijeklom je Imoćanin. Bratski poZDrav Žarko

17-06-2015 15:00#500

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NA IZVORIMA SNAGE I HRVATSTVA MAKSA LUBURIĆA

(Donosim **OKRUŽNO PISMO** Maksa Luburića kojeg je pisao svojim suradnicima na pisaćem stroju u nekoliko duplikata preko hindig papira ili papira za kopiranje. Ova Okružnica se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na strani 35-38. Kopija koju ja imam je slična mnogim ostalim kopijama pisama koje posjedujem. Ovo spominjem zato kako bi današnji naraštaji bili upoznati kako se je prije pisalo preko papira za kopiranje. Pomno se je pazilo na pogreške koje je kad-kada bilo jako teško i ispraviti. Danas sa kompjutorskom tehnikom pisma, Okružnice i sve drugo se piše puno brže i efikasnije. Pregledavajući datume pisma Maksa Luburića, nekada ih je bilo prko pedeset (50) dnevno, pa se osobno pitam dali su Maksa Luburića dan i noć bili 24 sata ili dulju. Naravno da mi svi imamo 24 sata dnevno, ali mnogo od nas ne znaju kako ih iskoristiti za hrvatsku narodnu stvar kao Maks Luburić. M.B. Otporaš)

HRVATSKINARODNIODPOR

ured glavnog tajnika

Stan, dne 25 siječnja 1954.

br. Anti Kršeniću

OKRUŽNO PISMO br. 1/1954.

Ulazimo u 1954. u nadi, da će se naš organizacijski rad pojačati, da ćemo koristiti iskustva dosadašnjeg rada i ispraviti pogreške, koje smo počinjali u prošloj i prijašnjim godinama. Reći ćemo par stvari o par zajedničkih problema, s molbom, da braća shvate stvar dobronamjerno, jer pri svemu vodi nas samo i jedino interes naše oslobodilačke borbe.

1. Osobne svađe među našim najboljima zauzele su na nekim mjestima takve razmjere, da su mnogi radije prihvatili za vrijeme dana radosti i mira, za Božić i Novu Godinu, - ruku pomirnicu od ne znam koga, prije nego od svog brata, s kojim se je posvadio radi neznatne stvari. Tim putem se je išlo tako daleko, da su se rušila i gradila društva s usklikom: Ja ili on ! Pri tome se je mislilo na drugog brata, borca i Ustašu, sa kojim se je išlo u borbu na život i smrt, i za kog smo jučer bili kadri dati naš život.

Logično je da ima među nama razlika u gledanju, logično je da nastanu i osobne svađe, sa razlogom ili bez razloga, ali to nije nikada razlog, da se isključimo iz borbene cjeline, kojoj pripadamo, i još manje, da isključujemo drugoga. Mnogo puta priznajemo svojim protivnicima sve dobre vrline, a

mного puta što je još gore je smjesta ih proglašujemo četnicima i komunistima. Treba razlikovati osobnog protivnika od neprijatelja našeg oslobodilačkog pokreta. Preporučujemo braći, da u takovim slučajevima budu smireniji, da se svladavaju, da prepuste vremenu svoje rasprave, ili da između sebe potraže jedan častan način t.j. pomirdbu putem braće, koja bi posredovala. Gdje je svijesti, ta taktika mora pobijediti, a vrijeme će kazati, tko je od nas bolji i tko je pozvaniji predsjednik ili odbornik nekog društva. Samo neprijatelj se raduje našim svađama i iz toga crpi svoju korist. Nama je zaista teško rješavati sve te lokalne svađe iz daljine, s druge strane svijeta, ali ćemo uvijek žrtvovati sve svoje vrijeme, ako samo dva zavađena brata možemo izmiriti i privesti ih korisnome radu.

2. U svoje vrijeme (23. kolovoza 1952.) u Okružnici br.16 obavijestili smo Vas o pokretanju Odbora dra. Branka Jelića u Munchenu, i tom prilikom osudili smo rad Alabande ([Ovaj gospodin Alabanda je bio neki častnik HOS ali ne znam kojeg ranga a ni imena mu se više ne sjećam, mo](#)), koji je sudjelovao u radu toga Odbora, iako je na vrijeme bio obaviješten o odredbama Poglavnika u tom pravcu. Alabanda je sa papirima Odbora i Stožera predstavljao snage našeg Opora pri Organizaciji ABN ([Anti Boljševičkih Naroda, što se je kasnije promijenilo u Organizacija Porobljenih Naroda iza željznog zastora, mo](#)) u Munchenu. Nakon što je Alabanda sudjelovao u jednom odboru, čiji je rad bio uperen protiv Poglavnika, o tome smo Vam više puta pisali, da prekinemo veze Alabande s onim svjetskim grupama Hrvata u svijetu, koje pripadaju našem Otporu. U isto vrijeme uspostavili smo drugo naše predstavništvo kod ABN-a u Munchenu od vlč. Dra. Kukulja ([Stjepan Kukulj, mo](#)), pukovnika Gračana i bojnika Beljana.

Ta je grupa uz pomoć podrške naših u svijetu izvojevala naše direktno sudjelovanje u ABN-u, a svim Vam je poznato da smo u našim osobnim i Okružnim pismima to kroz vjesnik **DRINA** nastojali, da dođe što jače suradnje, kako sa ABN-om u Munchenu, tako i sa svim centrima u svijetu. Budući da je Jelićev odbor sasma u raspadu, ostavljaju ga skoro svi suradnici, osim Dra. Buća ([Stjepan Buć, mo](#)), koji je Jelićev predstavnik u ABN-u, i koji se je posebno istaknuo u ocrnjivanju Poglavnika i ustaštva.

Među ostalim i Alabanda je priznao svoju zabludu i pomalo se vraćaju k Poglavniku, jer su se osvjedočili, da je snaga samo tamo, a da su ti razni novo pečeni odbori sazidani na lažima, koja su kratkotrajna. Poglavnik je širokogrudan i dozvolio je Alabandi, da i opet nastupa kod ABN-a u ime našeg Opora. Politički je bezuvjetno bilo potrebno tako postupati. Mnogi od Vas poznaju Alabandu, neki osobno, a drugi iz naših obavijesti, pa nećemo gubiti vremena s njim. Snaga svakog pokreta nalazi se u njegovu postupku prema pokajnicima. Naša grupa u Munchenu biti će pojačana, a oslabljena Buća i Jelića, [I][COLOR="blue"](Ovdje treba nadodati da su odmah poslije katastrofe Bleiburga nastale u hrvatskoj političkoj emigraciji **VELIKE TRZAVICE**. Jedni su htjeli pošto poto ostati vjerni svome državnome Poglavaru dru. Anti Paveliću i ustaškom pokretu, s čvrstom vjerom da će Zapad uvidjeti svoju zabludu i krenuti protiv sovjetskog pa tako i protiv jugoslavenskog komunizma, te sa Poglavnikom na čelu ponovno obnoviti NDH, dok su drugi politički krugovi tražili načina kako se što dalje udaljiti od Poglavnika i njegovog ustaškog pokreta, koji su i jedan i drugi doživjeli totalni poraz kod Bleiburga. I sami Maks Luburić je to uvidio i dao izjavu u svom famoznom intervju u novini **NOVA HRVATSKA** za ožujak 1960., u kojoj je rekao ..." ...daje poneka ustaška glava počela misliti svojom glavom ..." , mo. Otporaš), koji su toliko zla nanieli našem pokretu. Budući da smo u zadnje vrijeme postigli zamjerne rezultate baš na polju sa ABN u našim kontaktima u USA, Kanadi, Venezueli i Australiji, te mnogim državama Europe, te smo time postigli još jednu pobjedu i molimo braću, da je tako shvate. Znamo, da je neugodno, kada se pojavljuje prevrtljivost kod starijih ljudi, jer to onda nije zabluda, kao što može biti kod mladića. No politički je bilo tako potrebno, Poglavnik je tako odredio.

Nu gornje ne znači, da bi Alabanda imao pravo miešati se u unutarnje stvari Opora, kao niti svoj položaj upotrebljavati za dominiranje društava u Munchenu, kako bi i opet otišao prvom

stranputicom, kad Pokretu bude išlo slabo, ili kad mu s druge strane ponude nešto, kao u svoje vrijeme Jelić. Poznavajući karakter Alabande posebno stavljamo na srdce, da ga se isključi iz brige Invalida, jer smo konačno uspjeli, da oni sami vrše raspodjelu svojih sredstava. (Za dugo godina postojala je organizacija koja se je brigala o hrvatskim ratnim invalidima koji su se nalazili po logorima Italije, Austrije, Njemačke i drugdje. Osobno sam godinama pomagao i prikupljao pomoć tim hrvatskim ratnim invalidima za koje se ama baš **NITKO NIJE BRIGAO** osim nas Hrvata plemenitih i nesebičnog srca, mo). Alabanda imade mandat samo predstavljati pokret kod ABN-a u Munchenu po direktivama, koje će u tu svrhu dobivati. U koliko će doći do bilo kakve promjene, na vrijeme ćemo Vas obavijestiti. Kako smo Vas u svoje vrijeme sve obavijestili, da obavijestite sve organe ABN-a i sve narodnosti, da Buć i Alabanda nisu naši predstavnici, nego Gračen i Beljan, to Vam gornje stavljamo do znanja, za slučaj, da Vas organi ABN-a konzultiraju. Molimo sve povjerenike, da nastave s intenzivnim radom kod organizacije ABN u cijelom svijetu, prema dosadašnjim uputama, a ako bi se Alabanda želio namećavati se u naš unutarnji rad, to nas odmah obavijestite.

3. U zadnje vrijeme dogodilo se je mnogo slučajeva dolaska naših ljudi u Španjolsku, protiv naših savjeta i bez razloga. Zadnji španjolsko američki ugovor pokrenuo je iluzije mnogih, pa su se bez našeg konzultiranja prebacili u Španjolsku. Želimo Vas sve zamoliti i upozoriti s molbom, da i druge sve upozorite, da to ne čine. Ova zemlja nam je prijateljska. Zadnji ugovor diže ovu zemlju i nema sumnje da će skoro biti pod oružjem dva milijuna Frankove vojske. Već dolaze avioni, brodovi i oružje. Izgrađuju se baze u zemlji i Franco će biti jedan od poluga, koje će slobodni svijet pokrenuti protiv komunizma. Mi ćemo u tom ratu biti na strani slobodnog svijeta. Nu još je prerano iz svega toga zaključivati i praviti planove, koji svršavaju u zatvoru, ili logoru. Svaka država se brani, a ova zemlja ima posebnih razloga, da to čini. Zato svaki novo stigli čovjek, čija prošlost nije ustanovljena, a bez dozvole se prebaci u ovu zemlju, svršava u zatvorima. Vlasti na svoju ruku istražuju i to traje dugo vremena. Ovdje postoji zakon, da se sve ilegalno prebačene mora povratiti u zemlju, odakle su došli, a to je u većini slučajeva Francuska. Preko Pireneja su se godinama prebacivali anarhisti i komunisti, da vrše ilegalnu akciju protiv Franka i zato je svaki novi stigli uhićen i smatran, nepouzdanim. To je logično i mi bi isto tako činili. Zavisi o okolnostima, dali je netko uhvaćen ili se sam prijavio, ono dalje. Mnogi svršavaju u kamnolomima, bez da mi to i saznamo. One koje francuske vlasti uhvate, da dolaze iz Španjolske, stavljaju Francuzi u zatvor, jer ih smatraju Frankovim špijunima.

Vi svi znadete, da smo mi uvijek i u svakom slučaju skočili u obranu, bilo čarkaru Rukavine (Mile Rukavina kojeg je Udba ubila u Munchenu 26 listopada 1968 godine u njegovu uredu skupa sa Krešimirom Tolj i Vidom Marišićem, mo) ili ministra Artukovića. Mi ćemo sutra za svakog ugroženog učiniti sve što je ljudski moguće učiniti, ali nam je nemoguće riješiti sve slične slučajeve, u koje upadaju naši ljudi radi svoje lakovjernosti.

Tako se onda događa, da nas iz Španjolskih i francuskih zatvora obasipavaju pismima, ne samo nepoznati ljudi, nego i oni s kojima smo se godinama dopisivali i dali im na znanje situaciju, koja vlada. Tako na pr. Ross iz Švedske, tako Čulinović iz Grčke itd. U mnogim slučajevima nama je moguće te ljude izvaditi iz zatvora ili im pomoći u zatvoru, ali kasnije dolazi problem, jer u ovoj zemlji ima dva milijuna besposlenih i samo u iznimnim slučajevima, kad se radi o potrebnim tehničarima, može se ponešto učiniti. Nitko nam neće kazati, da smo nekoga ostavili na cjedilu, ali molimo braću, da obavijeste sve one, koji se interesiraju, da nas ne stavljaju u položaj, da moramo ostaviti na cjedilu mnoge od njih. Ovdšnjim vlastima poznato je, da sada nema progona u Europi, pa u ovakvim slučajevima predbacuju nam, zašto ne obavijestimo ljude i ako su dobri i organizirani, zašto nisu stegovni. Samo u zadnjih par mjeseci imamo desetak molba iz Grčke, iz Sirije, pa čak i iz Australije. Ni u jednom opravdanom slučaju nije nam odbijena molba, ali je baš zato potrebno, da s naše strane shvatimo, vlast jedne prijateljske zemlje, koja se nalazi u ovako delikatnom položaju.

Svi oni koji misle u Španjolskoj riješiti svoje ekonomske stanje, bolje je da i zaborave na Španjolsku, posebno kad se radi o zemljama preko lokve, gdje je životni standart mnogo viši. Jedna profesorica iz Sirije piše, da joj je život u opasnosti i želi u Španjolsku. Kako ćemo mi to opravdati, kad vlasti ove zemlje imaju svoje predstavnike u Siriji i izvrsno su obaviješteni. Mi ćemo i nadalje bdeti nad svima do skrajnjih granica, jer je to naša dužnost, i baš zato Vas molimo, da nas u tom radu pomognete, savjetujući sve, da se ne miču sa svojih mjesta bez potrebe i bez priprava. Što se je toleriralo za prijašnjih godina, za vrijeme poratnih godina, danas se ne tolerira, a naša je odgovornost ovdje previše velika, a da bi mogli moralno i materijalno potpomagati ovakve pothvate, kao ona naše dvojice braće, koji stižu na granicu, daju naše adrese i ime generala Drinjanina s time, da ih prebacimo u Afriku. Mi imamo moćnih prijatelja, budućnost je naša i sve će doći u pravi čas, ali moramo biti stegovni i svijestni.

4. Poslali smo Vam Božićni broj **DRINE** ovako: Avionski jedan broj, s time da ga pokažete svoj braći i da ih zamolite, da se strpe, jer će već pomalo početi stizati paketi. Za Vašu grupu poslali smo 10 primjeraka, pa ih razdijelite prema potrebi. Obavješćujemo Vas, da je **DRINA** unišla u 4. godinu izlaska i da je već u tisku novi svečani broj na 108 stranica sa 28 (do sada) novih klišeja. Taj će biti skoro, u istoj količini otpremljen kao i prošli broj, te će i u Domovinu i u Australiju i u Srednji Istok stići do 10. Travnja, u američke zemlje tokom veljače, a u Europu još prije. Vodi nas ista ideja kao i uvijek, **DRINU** će dobiti svaki hrvatski vojnik, bilo kojeg roda ili vrste, i bilo na kojem mjestu na kugli zemaljskoj.

Vi svi znate, da ju nismo nikome uskratili i nikome ni od koga zahtijevali, da ju plati. Nećemo to ni u budućće činiti, (Da se samo spomene ili da se ne zaboravi, a to se je moglo uočiti do sada i znješenim pismima, da je general Drinjanin bio oženjen s jednom otmjenom, uglednom i bogatom Španjolkom; što i dolikuje jednom hrvatskom generalu, te da je on osobno iz svojih osobnih izvora snosio sve troškove tiska, promidžbe i svake druge pomoći. Poslije razvoda braka, sve se mijenja, kako se je moglo i vidjeti iz objavljenih pisama, mo. Otporaš), unatoč neobično velikih troškova, koje zahtijeva korespondencija sa toliko grupa, grupica i pojedinaca u svijetu, kojima svima i to preporučeno šaljemo **DRINU** i u onoliko primjeraka, koliko zahtjeva.

Ulazimo u Novu Godinu puni snage i vjere i mislimo podvostručiti čitavu našu djelatnost u ovoj godini. Tražite od nas više **DRINA** i idite s njima svakom hrvatskom vojniku i poštenom borcu. Mi ćemo od nas dati sve što je ljudski moguće, i niti jedan jedini cent od fonda **DRINE** neće biti upotrijebljen ni u koju drugu svrhu, nego u korist iste. Zato molimo svu braću, da se sjete **DRINE**. Na žalost od Nove Godine u ovoj je zemlji zakonom povećana cijena svemu za 40 po sto, a u tiskarskoj industriji i nadnice i papir i klišeji. Vjerovat ćete, da dva ovakva nova broja predstavljaju u takovim okolnostima upravo nerješiv problem. Znamo, da ste se za praznike istrošili, a znamo da ste i svi doprinijeli i ogromne svote novca za invalide. Mi Vam odajemo priznanje i upravo nam je teško govoriti o tom problemu, ali bez toga nema **DRINE**. Kao što naš Križar na Vranu ili mladi Musliman na Romaniji vrši svoju dužnost s puškom u ruci, tako ju i mi vršimo ovdje između ostalog uređujući jedini vojnički list, kojega posjeduje jedna nacija, okupirana po komunistima.

Tako isto i Vi izvršavate svoju dužnost organizirajući se u svijetu i spremajući se na novu borbu i pomažući materijalno naš rad. Mi ovdje možemo toga mnogo učiniti uz svakidašnju borbu za život, ali ne možemo namaknuti potrebna materijalna sredstva za tiskaru, za poštarinu itd. Stoga molimo sve grupe, da pomalo počnu u ovim mjesecima s nekom akcijom za **DRINU**, bilo to prinosom Vaših društava, bilo prinosom pojedinih čitatelja **DRINE**, ili nekom malom priredbom u korist **DRINE**. Prije smo Vam već javili u više navrata uvjete slanja, a najsolidniji način je bankovni ček i preporučeno ga poslati. U svakom slučaju preporučeno, jer su nam se u zadnje vrijeme izgubilo nekoliko pošiljka s čime se gube ne samo novci, nego nastaju i nepotrebna sumnjičenjima.

5. Kako ste vi sami vidjeli u **DRINI** ima nekoliko novih rubrika. Tako: **"IZ GALERIJE VELIKIH**

POKOJNIKA". Do sada je to u **DRINI** izlazilo razbacano, a u Božićnom broju napisali smo o Devčiću i Begi. U ovom broju o domobranskom generalu i redarstvenom zapovjedniku Školiberu. Molimo sve borce, da nam pošalju svoju suradnju za gornju rubriku. (S punom odgovornošću tvrdim da je u hrvatskoj emigraciji od 1945/ pa do generalove smrti 1969. godine tiskara **DRINAPRESS** donijela najviše povijesnih zbivanja za vrijeme rata NDH. Zatim, treba istaći, **HOP** u svojim izdanjima; a svi ostali su samo kasali za izdanjima **DRINAPRESS**-a i **HOP**, mo). Mi ne mislimo častiti samo ustaše ili samo generale i vitezove, nego svakog domobrana, legionara, oružnika, ustašu, milicionera ili običnog jednog Hrvata, koji je nešto doprinjeo u borbi proti srbokomunizmu ili komunizmu uopće i pri tom pao ili bio ubijen od neprijatelja. Molimo Vas, da nam javljate što više konkretnih podataka, kao ime i prezime, čin, jedinicu, vrijeme borbe, njegove zasluge, način i mjesto borbe i smrti, imena zapovjednika itd. Mi ćemo sve po malo štampati, a ako toga bude dosta izdati ćemo knjigu pod istim naslovom. Ne zaboravite, da smo svaki dan stariji, da nas memorija popušta i da smo mi možda zadnji svjedoci jednog velikog događaja i jedne velike bitke, ili smo zadnji preživjeli jedne glasovite jedinice. Hrvatska ratnička povijest mora zabilježiti sve one, koji su to zaslužili za naše potomstvo, da znaju, da smo bili borci i heroji za Hrvatsku, a ne kako nas opisuju neprijatelji i izdajnici hrvatstva.

Opišite i borbe Vaših jedinica i Vaših patnja za druge rubrike **DRINE**. Poželjono je što više dobrih fotografija vojničkog značenja. Pišite nam i o ovim događajima, a mićemo to uvrstiti u kroniku "Za povijest jedne emigracije".

6.a Pišite svi iz Europe i kojima se to u drugim državama posebno naznači na adresu **DRINA**, Apartado 5024, Madrid, Espana, bez stavljanja bilo kakvih drugih imena. To se odnosi kako na Stožer, tako na Otpor ili **DRINU**, kao i na pojedine suradnike osobno. U slučaju da se nekome ipak želi nešto privatno saopćiti, tada neka se stavi u duplu kuvertu, ali na vanjski omot staviti samo gornju adresu.

6b. Svi iz Kanade, USA, Venezuele i Oceanije t.j. prekomorske zemlje slati na adresu : Roberto Campos Caballer, Apartado 979, Valencia, Espana. (Roberto Campos Caballer je jedno od imena generala Drinjanina koje je on službeno koristio kod španjolskih vlasti. Mo. Otoroš.) Ni u ovome slučaju ne stavljati kao što neki stavljaju Luburić, Drinjanin, Odpor, DRINA, itd. Samo i jedino prije spomenite. Mi imamo svoje razloge i poslije ćemo i taj sistem promijeniti prema potrebi. Nemojte se obazirati, ako na poleđini naših pisama budu druge adrese ili gradovi, ili ako naša pisma dobijete u kuvertama jedne trgovačke tvrtke. Vi pišite na sve adrese, koje smo Vam naznačili, a mi ćemo interno već dalje rasporediti.

Želeći Vam u Novoj Godine mnogo uspjeha i sreće u Vašem radu, pozdravljamo Vas i ostajemo

Za Poglavnika i Dom Spremni!

Pukovnik Pušić v.r. General Drinjanin v.r.